

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 24.7.2013
COM(2013) 550 final

2013/0265 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING
om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner

(Text av betydelse för EES)

{SWD(2013) 288 final}
{SWD(2013) 289 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

Motiv och syfte

Syftet med detta förslag är att bidra till utvecklingen av en EU-omfattande marknad för betalningar, som gör det möjligt för konsumenter, detaljhandlare och andra företag att dra full nytta av fördelarna med EU:s inre marknad, i linje med Europa 2020-strategin och den digitala agendan.

För att uppnå detta, och för att främja EU-omfattande tjänster, effektivitet och innovation på området för kortbetalningsinstrument och kortbaserade betalningstransaktioner både på och utanför nätet bör rättsläget vara entydigt och lika konkurrensvillkor gälla. Dessutom bör affärsregler och andra villkor förbjudas om de hindrar konsumenter och detaljhandlare från att få korrekt information om avgifter som erlagts i samband med betalningstransaktioner och därigenom förhindrar att en väl fungerande inre marknad skapas.

Allmän bakgrund

Regelverket för detaljistbetalningar i EU har utvecklats under de senaste tolv åren och införandet av euron har påskyndat processen. Förordning 2560/2001 avseende likvärdiga avgifter för nationella och gränsöverskridande betalningar i euro ledde till ytterligare initiativ för att genomföra en inre marknad för betalningar.

Regelverket har kompletterats av ett antal utredningar och beslut från kommissionens sida inom ramen för EU:s konkurrenslagstiftning under de senaste åren på området detaljistbetalningar.

Säkra, effektiva, konkurrenskraftiga och innovativa elektroniska betalningar är mycket viktiga för den inre marknaden när det gäller alla varor och tjänster, och detta blir också allt viktigare när vi nu i allt högre grad kan se en övergång från traditionella affärsverksamheter till e-handel. Vad gäller betalkort har en effektivt fungerande inre marknad hämmats av att man på många håll tillämpar vissa konkurrensbegränsande regler och metoder. Denna typ av regler och praxis leder också till att konsumenter och detaljhandlare inte får tillräcklig information om transaktionskostnader och -priser, vilket i sin tur resulterar i en marknadssituation som inte är optimal, med ineffektiva priser.

En utbredd praxis som hindrar förverkligandet av en integrerad marknad är den omfattande användningen av så kallade multilaterala förmedlingsavgifter i ”fyrpartssystem”, som är den vanligaste formen av kortsystem. Det är gemensamt överenskomna avgifter mellan banker normalt mellan den inlösande betaltjänstleverantören och den utfärdande betaltjänstleverantören inom ett system. Dessa förmedlingsavgifter som de inlösande betaltjänstleverantörerna betalar ingår i de avgifter som de tar ut av näringsidkarna (serviceavgifterna), och som näringsidkarna i sin tur för vidare till konsumenterna. Höga förmedlingsavgifter som näringsidkare betalar leder därmed till högre slutpriser för varor och tjänster, som betalas av alla konsumenter. Konkurrensen mellan kortsystemen förefaller i praktiken främst vara inriktad på att man försöker övertyga så många utfärdande betaltjänstleverantörer som möjligt om att de ska utfärda just deras kort, vilket oftast leder till *högre* snarare än *lägre* avgifter, i motsats till den prissänkande effekt som konkurrens normalt har i en marknadsekonomi.

För närvarande finns det ingen lagstiftning om förmedlingsavgifter i EU, utom indirekt i Danmark för serviceavgifter vid transaktioner där kunden har direkt kontakt med säljaren. Många nationella konkurrensmyndigheter har emellertid pågående konkurrensrättsliga

tillsynsförfaranden, bl.a. Storbritannien, Tyskland och Italien. Det finns också ett antal medlemsstater som är i färd med att anta lagstiftning, bl.a. Polen, Ungern, Storbritannien och Italien.

Konsekvenser för konsumenterna

De högre priser som förmedlingsavgifterna leder till är till nackdel för konsumenterna, som oftast inte känner till de avgifter som näringsidkarna betalar för det betalningsinstrument som konsumenten använder. Samtidigt styrs konsumenterna till att använda betalningsinstrument som genererar höga avgifter för utfärdande betaltjänstleverantörer genom olika typer av lockande praxis (t.ex. resevouchers, bonusar, rabatter, återbetalningar, kostnadsfria försäkringar osv.) som dessa tillämpar. De regler som gäller inom betalkortsystemen och praxis som betaltjänstleverantörerna tillämpar medför att näringsidkare och konsumenter oftast är omedvetna om avgiftsskillnader och leder till mindre insyn på marknaden, t.ex. genom "blending" (dvs. att avgiften för näringsidkaren är densamma för flera olika kort), att näringsidkare vid co-branding inte får välja ett billigare kortmärke eller att konsumenterna styrs bort från att använda dessa billigare kort. Även om näringsidkarna är medvetna om de olika kostnaderna hindras de ofta av reglerna inom systemet från att agera för att minska avgifterna. Av särskild betydelse är regler om att alla kort måste godtas (*Honour All Cards Rules*) som kräver av näringsidkarna att de måste acceptera alla produkter som utfärdats inom samma varumärke, även om näringsidkarnas avgifter för dessa kort kan variera med en faktor på 3-4 inom samma kortkategori (dvs. kredit- eller betalkort) eller med en faktor på upp till 25 mellan olika kortkategorier, t.ex. premiumkreditkort och betalkort med låga kostnader. Resultatet av de gemensamt överenskomna avgifterna och de insynsbegränsande åtgärderna är att bankerna inte behöver konkurrera om denna del av sina avgifter, vilket leder till högre priser för konsumenterna, även för dem som inte betalar med kort eller som betalar med kort med låga avgifter. I själva verket subventionerar de sistnämnda konsumenterna användningen av dyrare betalningsmedel för andra ofta mer välbärgade konsumenter genom de högre detaljhandelspriserna. Förmedlingsavgifterna leder inte bara till att urvalet av betaltjänstleverantörer begränsas, minskad innovation och högre priser för betaltjänster, utan även till att kommissionens politik för att främja och underlätta användningen av elektroniska betalningar till förmån för konsumenterna kan ifrågasättas¹. Avsaknaden av valfrihet när det gäller betaltjänstleverantörer, även på alleuropeisk nivå, hindrar konsumenterna fullständigt från att dra nytta av alla fördelar som den inre marknaden ger, i synnerhet när det gäller e-handel.

Konsekvenser för den inre marknaden

För närvarande finns det en rad olika förmedlingsavgifter som tillämpas inom nationella och internationella betalkortssystem. Detta leder till en fragmentering av marknaden och hindrar detaljhandlare och konsumenter från att utnyttja fördelarna med en inre marknad för varor och tjänster. Även om man bara tar hänsyn till de internationella betalkortssystemen varierar förmedlingsavgifterna med en faktor på upp till 10, vilket leder till betydande kostnadsskillnader för detaljhandlarna i de olika länderna. De stora skillnaderna i avgifter mellan medlemsstaterna medför att detaljhandlarna har svårt att ta fram en EU-omfattande prisstrategi för sina varor och tjänster, både online och offline, vilket missgynnar konsumenterna. Detaljhandlarna kan inte undvika skillnaderna i avgifter genom att använda sig av korthanteringstjänster som banker i andra medlemsstater tillhandahåller. Särskilda regler som tillämpas inom betalningssystemen föreskriver att den förmedlingsavgift som

---

¹ Se till exempel det nyligen framlagda förslaget om tillgång till betalkonto med grundläggande funktioner (COM(2013) 266 final, 8.5.2013).

gäller för försäljningsstället (detaljhandlarens land) ska erläggas vid varje betalningstransaktion. Detta gör att de inlösande bankerna inte kan tillhandahålla sina tjänster över nationsgränserna med ett gott resultat och detaljhandlarna kan inte sänka sina betalningskostnader till gagn för konsumenterna.

Konsekvenser för marknadstillträde

Förmedlingsavgifterna begränsar också marknadstillträdet, eftersom de utfärdande betaltjänstleverantörernas intäkter fungerar som ett minimitröskelvärde när det handlar om att övertyga dem om att utfärda betalkort eller andra betalningsinstrument (t.ex. betalningslösningar online och mobila betalningslösningar) som erbjuds av nya aktörer. För alleuropeiska aktörer är det också svårt att komma in på marknaden, eftersom de inhemska förmedlingsavgifterna är mycket olika i EU:s medlemsstater och nya aktörer måste erbjuda förmedlingsavgifter som är åtminstone jämförbara med de som tas ut på varje marknad som de vill etablera sig på. Detta påverkar lönsamheten för deras affärsmodell, dvs. potentiella stordriftsfördelar och förklarar också varför nationella (normalt billigare) kortsystem har tenderat att försvinna i ett antal medlemsstater. De hinder för marknadstillträde som förmedlingsavgifterna innebär för betalningslösningar online och mobila betalningslösningar leder alltså även till mindre innovation.

För närvarande finns det som sagt ingen lagstiftning om förmedlingsavgifter i EU, utom indirekt i Danmark. Många nationella konkurrensmyndigheter driver dock rättsprocesser för att genomdriva konkurrenslagstiftningen. Ett antal medlemsstater håller också på att anta lagstiftning. De olika tidsplanerna för de nationella förfarandena och den föreslagna lagstiftningen riskerar att leda till en ännu mer fragmenterad marknad.

Genom den här förordningen föreslås det därför att gemensamma regler för förmedlingsavgifter fastställs i EU genom att tak sätts för avgifterna vid transaktioner med betalkort som är utbredda bland konsumenterna och som detaljhandlare därmed har svårt att vägra att ta emot eller lägga på extraavgifter för. Detta kommer att skapa lika konkurrensvillkor som undanröjer den marknadsfragmentering som nu råder till följd av de olika avgifterna. Det kommer också att göra det möjligt för alleuropeiska nykomlingar att komma in på marknaden och att främja innovation som bygger på en infrastruktur med lika konkurrensvillkor. Konsumenter och detaljhandlare kommer därmed att gynnas av ett bredare urval av betaltjänstleverantörer (nya samt redan etablerade aktörer), även på europeisk nivå. Det föreslås även åtgärder för ökad insyn för att detaljhandlare och konsumenter ska kunna fatta väl underbyggda beslut om betalningsinstrument.

Gällande bestämmelser

Detta initiativ kommer att komplettera gällande regelverk för betaltjänster inom EU, särskilt i fråga om fullbordandet av en inre marknad för betalningar och övergången till EU-omfattande betalningsinstrument.

Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden (nedan kallat *betaltjänstdirektivet*)² syftar till att införa standardiserade villkor och rättigheter när det gäller betaltjänster som erbjuds på marknaden till förmån för EU:s konsumenter och företag. Det direktivet, som ses över parallellt med utarbetandet av detta förslag, skapar en allmän ram för betalningar inom EU. Det kompletteras av flera förordningar, t.ex. förordning (EG) nr 924/2009 om gränsöverskridande betalningar eller förordning (EG) nr 260/2012 som fastställer tidsfrister för när alla nationella system ska ha ställts om till EU-omfattande system för betalningar och autogireringar i euro

² <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2007:319:0001:01:SV:HTML>

inom EU. Genom den förordningen klargörs det också att multilaterala förmedlingsavgifter inte får tas ut för varje autogirering.

Utöver regelverket har Europeiska kommissionen och nationella konkurrensmyndigheter under de senaste 20 åren genomfört ett antal antitrustförfaranden för att ta itu med konkurrensbegränsande metoder på marknaden för kortbetalningar. Tribunalens dom i maj 2012³ bekräftade kommissionens slutsats i beslutet om MasterCard i december 2007⁴ att multilaterala förmedlingsavgifter begränsar konkurrensen, eftersom de höjer näringsidkarnas kostnader för att ta emot kort utan att leda till fördelar för konsumenterna. Domstolen avvisade argumentet att multilaterala förmedlingsavgifter är nödvändiga för att ett betalkortssystem ska fungera. För att åtgärda problemen i fråga om konkurrensen har kommissionen godtagit åtaganden som Visa och MasterCard gjort om att ta ut lägre multilaterala förmedlingsavgifter för gränsöverskridande (och vissa inhemska) transaktioner: Mastercards åtaganden från 2009 (tak för gränsöverskridande multilaterala förmedlingsavgifter för konsumenterna på 0,2 % för betalkort och 0,3 % för kreditkort och förändringar av de regler man föreskriver för detaljhandlare via de inlösande betaltjänstleverantörerna), och Visa Europes åtaganden från 2010 (motsvarande Mastercards åtaganden, där taken är begränsade till betalkort, men som även omfattar inhemska multilaterala förmedlingsavgifter när dessa fastställs av Visa Europe själv och inte de nationella bankerna). Under 2013 erbjöd Visa Europe också åtaganden om gränsöverskridande kreditkortstransaktioner i fråga om vissa länder där dessa avgifter fastställs av Visa Europe, och om regler om gränsöverskridande inlösen. Konkurrensförfaranden pågår i ett antal andra medlemsstater, t.ex. i Polen, Ungern, Italien, Lettland, Storbritannien, Tyskland och Frankrike. Den franska konkurrensmyndigheten förklarade t.ex. den 7 juli 2011 de åtaganden som bindande som *Groupement des Cartes Bancaires* — det inhemska kortsystemet — gjort om att minska sina förmedlingsavgifter till nivåer motsvarande dem som överenskommits med MasterCard och Visa för deras gränsöverskridande transaktioner.

Samtidigt som det inte finns någon lagstiftning om förmedlingsavgifter i EU, utom indirekt i Danmark⁵, är ett antal medlemsstater i färd med att anta lagstiftning, t.ex. Polen, Ungern, Storbritannien och Italien. I Polen diskuterar parlamentet förslag till lagstiftning som reglerar förmedlingsavgifter, med tak för multilaterala förmedlingsavgifter som gradvis minskar till 0,5 % fram till år 2016, avskaffar regeln om att alla kort måste godtas och tillåter extraavgifter (bara för kreditkort). I Ungern diskuterar man ett lagförslag varigenom ett tak för inhemska förmedlingsavgifter skulle införas för kreditkorts- och betalkortstransaktioner motsvarande den nivå som gäller vid respektive gränsöverskridande transaktioner. Den ungerska centralbanken ska ansvara för beräkningen av dessa avgifter. I december 2012 offentliggjorde det italienska ekonomi- och finansministeriet ett utkast till dekret för samråd som främst handlar gränser för *blending*, förmedlingsavgifters och serviceavgifters jämförbarhet, eftersom serviceavgifter bör vara anpassade till transaktionernas volym och vara lägre för betalningar med lägre värde. Den brittiska regeringen föreslår att betalningssystemen ska

³ Tribunalens dom av den 24 maj 2012 i mål T 111/08, MasterCard m.fl. mot kommissionen, ännu inte offentliggjord.

⁴ Mål COMP/34.579, MasterCard, kommissionens beslut av den 19 december 2007.
http://ec.europa.eu/competition/antitrust/cases/dec_docs/34579/34579_1889_2.pdf.

⁵ Artikel 80 i den danska lagen om betaltjänster och elektroniska pengar nr 365 av den 26 april 2011, http://www.finanstilsynet.dk/en/Regler-og-praksis/Translated-regulations/~media/Regler-og-praksis/2012/C_Act365_2011_new.ashx. Den reglerar serviceavgifter vid transaktioner där kunden har direkt kontakt med säljaren, och föreskriver att säljarna, som är indelade i åtta olika kostnadskategorier, ska betala en årsavgift som fastställs av ekonomiministeriet.

omfattas av ekonomisk reglering och man vill inrätta en ny konkurrensinriktad tillsynsmyndighet för system för detaljistbetalningar motsvarande den som finns för försörjningssektorn⁶.

Förenlighet med Europeiska unionens politik och mål på andra områden

Förslagets mål är förenliga med Europeiska unionens politik och mål. För det första kommer de att förbättra funktionen hos den inre marknaden för betaltjänster, och generellt för alla varor och tjänster, vilket gynnar europeiska konsumenter och företag. För det andra främjar målen i hög grad EU:s övriga politik, i synnerhet konkurrenspolitiken (genom att lika skyldigheter, rättigheter och möjligheter införs för alla marknadsaktörer och gränsöverskridande betaltjänster underlättas, vilket ökar konkurrensen). I den konsekvensanalys som bifogas förslaget fastslås att de föreslagna åtgärderna främjar marknadsintegrationen för konsumenter och näringsidkare, gynnar ett alleuropeiskt marknadsinträde och leder till större rättslig förutsebarhet vad beträffar affärsmodeller för befintliga kortsystem och för nya marknadsaktörer. De åtgärder även risken för att modeller som grundar sig på konkurrensbegränsande metoder "exporteras" till nya, innovativa betaltjänster.

Trots tribunalens dom som bekräftar kommissionens bedömning att multilaterala förmedlingsavgifter som tas ut inom ramen för MasterCards system har begränsat konkurrensen och inte har lett till effektivitetsvinster som uppväger de negativa effekterna för näringsidkare och konsumenter, verkar man inom internationella och nationella kortsystem i EU för närvarande inte villiga att i förebyggande syfte anpassa sin praxis för att följa de europeiska och nationella konkurrensreglerna. Även om de nationella konkurrensmyndigheterna, i nära samarbete med kommissionen, försöker åtgärda denna situation, är det möjligt att man på grund av olika tidsplaner och förfaranden inte kan genomdriva konkurrensreglerna tillräckligt heltäckande och snabbt för att förverkliga den potential som marknadsintegration och innovation innebär och som krävs för att säkerställa den europeiska betalningsmarknadens konkurrenskraft på global nivå. Mot bakgrund av EU:s konkurrensregler och kommissionens erfarenhet i konkurrensärenden vad gäller betalningar syftar detta förslag därför till att klargöra rättsläget för att garantera en effektiv integrering och konkurrens och på så sätt förbättra den ekonomiska välfärden för alla berörda parter och särskilt konsumenterna. Genom att underlätta ekonomiska transaktioner inom EU lämnas också ett bidrag till de mer övergripande målen för Europa 2020-strategin.

2. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

Samråd med berörda parter

Samrådsmetoder, målsektorer och deltagarnas allmänna profil

Den 11 januari 2012 offentliggjorde Europeiska kommissionen grönboken *Mot en integrerad europeisk marknad för kort-, internet och mobilbetalningar*⁷ som följdes av ett offentligt samråd. Kommissionen fick in över 300 svar på det offentliga samrådet. Den omfattande återkopplingen från intressenterna⁸ gav viktig information om ny utveckling och om eventuella nödvändiga ändringar av regelverket för betalningar.

En offentlig utfrågning ägde rum den 4 maj 2012 och cirka 350 berörda parter deltog.

⁶ <https://www.gov.uk/government/consultations/opening-up-uk-payments>

⁷ <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:52011DC0941:EN:NOT>

⁸ http://ec.europa.eu/internal_market/payments/docs/cim/gp_feedback_statement_en.pdf

Den 20 november 2012 antog Europaparlamentet en resolution om *Mot en integrerad europeisk marknad för kort-, internet och mobilbetalningar*⁹ som är en rapport om grönboken.

Sammanfattning av svaren och av hur de har beaktats

Samrådsprocessen har gjort det möjligt att ringa in några huvudbudskap som rör denna förordning. Berörda parter från alla kategorier var helt överens om att det fanns ett behov av att klargöra rättsläget när det gäller multilaterala förmedlingsavgifter. Betaltjänstleverantörerna såg detta som särskilt viktigt mot bakgrund av de konkurrensärenden som inletts på europeisk och nationell nivå. För det andra pekade särskilt näringsidkarna, men även andra kategorier av berörda parter, på hinder för gränsöverskridande inlösen, som måste åtgärdas för att en verklig inre marknad för betaltjänster ska kunna skapas. Det fanns också ett stort intresse för att diskutera affärsregler, även om de olika kategorierna av berörda parter hade olika åsikter.

Bland betaltjänstleverantörerna och kortsystemen ansåg man att det inte var problematiskt att multilaterala förmedlingsavgifter varierar kraftigt från ett land till ett annat, liksom för gränsöverskridande betalningar inom ett och samma kortsystem, och enligt deras uppfattning hindrar detta inte marknadsintegrationen. Näringsidkare, konsumentorganisationer och vissa andra betaltjänstleverantörer än banker ansåg å sin sida att dessa skillnader inte är motiverade och att samma multilaterala förmedlingsavgifter bör gälla för nationella och gränsöverskridande transaktioner, och i alla medlemsstater. Myndigheterna ansåg att multilaterala förmedlingsavgifter bör harmoniseras för att en integrerad marknad ska uppnås. Betaltjänstleverantörerna verkade motsätta sig ett lagstiftningsinitiativ om förmedlingsavgifter och hävdade att det skulle leda till högre avgifter för kortinnehavarna, och att detaljhandlarna inte skulle föra vidare vinsterna till konsumenterna. Detaljhandlarna ansåg å sin sida att multilaterala förmedlingsavgifter leder till omvänd konkurrens som gynnar de dyraste betalningssätten och skapar hinder för marknadstillträde, samtidigt som det finns en risk för spridningseffekter från kort- till mobil- och internetbetalningar. Merparten av konsumentorganisationerna stödde näringsidkarnas analys av de multilaterala förmedlingsavgifternas negativa effekter på konkurrensen och för konsumenterna, men var samtidigt oroad för att kortavgifter och andra avgifter som tas ut av konsumenterna skulle kunna öka om de multilaterala förmedlingsavgifterna sänks. Konkurrensmyndigheterna var positiva till åtgärder för att sänka de multilaterala förmedlingsavgifterna, särskilt för färdigutvecklade fyrpartssystem. Andra offentliga myndigheter hade skilda åsikter.

Beträffande gränsöverskridande inlösen ansåg de flesta systemoperatörer och betaltjänstleverantörer att lokala normer och regler behöver standardiseras, medan näringsidkare och konsumenter var eniga om att det finns många lokala hinder för gränsöverskridande inlösen. I motsats till betaltjänstleverantörerna och systemoperatörerna föredrog näringsidkarna en reglering framför självreglerande mekanismer. Systemoperatörerna och betaltjänstleverantörerna ansåg att den multilaterala förmedlingsavgift ska gälla som tillämpas i det land där försäljningen sker, medan de flesta näringsidkarna och andra betaltjänstleverantörer än banker ansåg att en gemensam multilateral förmedlingsavgift ska gälla på hela den inre marknaden. Ett obligatoriskt förhandstillstånd för gränsöverskridande inlösen förordades bara av betaltjänstleverantörer och etablerade kortsystem.

⁹ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2012-0426+0+DOC+XML+V0//SV>.

Vad beträffar affärsregler rådde det dock inget samförstånd om nyttan med och behovet av reglering eller regeln om att alla kort måste godtas, som ålägger näringsidkarna att acceptera alla kort inom samma varumärke om de accepterar en kategori av kort av detta märke. De flesta systemoperatörerna och betaltjänstleverantörerna förordade status quo, medan näringsidkare, konsumenter, konkurrensmyndigheter och flertalet andra myndigheter var positiva till att tillåta näringsidkarna att styra konsumenterna i riktning mot billigare betalningssätt genom reglering, men konsumenterna var emot extraavgifter. Betaltjänstleverantörer och systemoperatörer ville inte avskaffa regeln om att alla kort måste godtas, medan andra berörda parter stödde detta (genom en reglering), eftersom näringsidkaren då får möjlighet att bara acceptera billigare betalningssätt och konkurrensen påverkas i positiv riktning. Konsumenterna var mer tveksamma. Ett förbud mot *blending* förordades av de flesta berörda parter — i detta hänseende ansåg betaltjänstleverantörerna och -systemen att man redan hade satt stopp för detta genom MasterCards och Visas åtaganden.

En detaljerad översikt över berörda parters och medlemsstaternas åsikter om förmedlingsavgifter finns i rapporten med återkoppling från det offentliga samrådet om grönboken¹⁰.

Europaparlamentet bekräftade i sitt initiativbetänkande om grönboken de mål och hinder för integration som tas upp i grönboken och efterlyste lagstiftning på ett antal områden som rör kortbetalningar, samtidigt som man föreslog en mer försiktig hållning i fråga om internet- och mobilbetalningar, eftersom dessa marknader fortfarande är nya. Europaparlamentet var dessutom tydliga med att förorda mer klarhet beträffande förmedlingsavgifter för marknadsaktörerna och ställde sig bakom ett stegvis tillvägagångssätt för ett förbud mot förmedlingsavgifter genom reglering.

Konsekvensbedömning

Kommissionen har gjort den konsekvensbedömning som var planerad enligt arbetsprogrammet. Konsekvensbedömningen har tagits fram i samarbete med ECB. Både alternativ för en översyn av direktivet om betaltjänster och för en reglering av multilaterala förmedlingsavgifter har behandlats.

I konsekvensbedömningen diskuteras frågan om ineffektiv konkurrens på marknaderna för kortbetalningar och kortbaserade betalningar, något som leder till otillfredsställande marknadsresultat och relativt höga avgifter som leds vidare till näringsidkare och sedan till konsumenterna. Begränsad marknadsintegration, minskade möjligheter för nya alleuropeiska aktörer att ta sig in på marknaden, den omständigheten att nationella (i allmänhet billigare) kortsystem försvinner samt begränsad innovation lyfts också fram i samband med detta. Förmedlingsavgifterna är en viktig förklarande faktor bakom denna utveckling. De stora skillnaderna mellan förmedlingsavgifterna i medlemsstaterna utgör också ett hinder för marknadsintegration. Dessa effekter förstärks av en rad affärsregler, som påverkar insynen, detaljhandlarnas möjligheter att välja en inlösare i en annan medlemsstat ("gränsöverskridande inlösen") och att styra sina kunder mot effektivare betalningsmetoder eller att avvisa dyra kort (HACR).

Vid konsekvensbedömningen övervägdes följande sex scenarier för förmedlingsavgifter: i) Ingen åtgärd från kommissionen, ii) reglering av gränsöverskridande inlösen och förmedlingsavgifternas storlek för gränsöverskridande transaktioner, iii) ge medlemsstaterna i uppgift att fastställa nationella förmedlingsavgifter på grundval av en gemensam metod, iv) reglering av en gemensam EU-täckande övre gräns för förmedlingsavgifter, a) varvid taket –

---

¹⁰ http://ec.europa.eu/internal_market/payments/docs/cim/gp_feedback_statement_en.pdf

på olika nivåer för betalkort och kreditkort – kan avse både betalkort och kreditkort eller bara betalkort och b) varvid förmedlingsavgifterna för betalkortstransaktioner ska förbjudas helt och hållet eller bara sänkas till en låg nivå, v) huruvida (vanligen dyrare) företagskort och kort som utfärdas av tredjepartssystem ska undantas från regleringen av förmedlingsavgifter och vi) reglering av serviceavgifter för näringsidkare, dvs. reglering av de avgifter som betalas av detaljhandlaren till den kortinlösande banken.

Tak på 0,2 % och 0,3 % granskades inom ramen för scenarierna ii) och iv) för betalkorts- respektive kreditkortstransaktioner. Dessa nivåer är baserade på den så kallade ”merchant indifference”-metoden som utvecklats i den ekonomiska litteraturen och identifierar den avgiftsnivå en näringsidkare skulle vara villig att betala om han eller hon skulle jämföra kostnaden för kundens användning av ett betalkort med kostnaden för annan betalning än kort (kontanter) (med beaktande av avgiften för service som betalas till kortinlösande banker, dvs. serviceavgiften). Därmed stimuleras användningen av effektiva betalningsinstrument genom att de kort främjas som ger större transaktionsrelaterade fördelar, samtidigt som oproportionerliga avgifter för handeln som innebär dolda kostnader för andra konsumenter förebyggs. Annars kan de kollektiva överenskommelserna om förmedlingsavgifterna leda till alltför höga avgifter för näringsidkarna, eftersom dessa är ovilliga att avsäga sig kostsamma betalningsinstrument av rädsla för att förlora omsättning. Även de nivåer beaktas som systemen (Visa Europe, MasterCard, *Groupement Cartes Bancaires*) har föreslagit vid konkurrensförfaranden och som konkurrensmyndigheterna har accepterat som tillfredsställande.

Slutsatsen av bedömningen är att det handlingsalternativ som är mest fördelaktigt är en kombination av följande:

- En rad åtgärder för att främja en effektivt fungerande marknad, inklusive en begränsning av regeln om att alla kort måste godtas, och som gör det möjligt för näringsidkarna att välja kortmärke vid försäljningsstället för *alla* kort och *kortbaserade* transaktioner på grundval av fyrpartssystemet, och
- införande av ett tak för förmedlingsavgifter för gränsöverskridande transaktioner med konsumenters betalkort och kreditkort (som ett första steg) och sedan ett tak för förmedlingsavgifter även för inhemska transaktioner med sådana kreditkort och betalkort.

I konsekvensbedömningen och dess bilaga lämnas också en utförlig redogörelse för andra åtgärder som föreslås i förordningen för att garantera en öppen och effektivt fungerande marknad, bl.a. avskaffande av regler som hindrar näringsidkarna från eller gör det svårare för dem att styra över kunderna till effektivare betalningsinstrument (*no-steering measures*), möjliggörande av kortidentifiering, *co-badging* (flera betalmärken kombineras på samma kort), betaltjänstleverantörens skyldighet att lämna fakturor till betalningsmottagaren samt skyldighet till individuell prissättning (*unblending*).

Dessa allmänna åtgärder för att garantera öppenhet som föreslås i förordningen bör leda till en effektivare marknad för *alla* betalkort och *kortbaserade* transaktioner som grundar sig på fyrpartssystem för kort.

Eftersom vissa kortkategorier används i så stor utsträckning av konsumenterna att näringsidkarna av rädsla för att förlora omsättning generellt anser att de inte kan avvisa dessa kort eller avskräcka konsumenterna från att använda dem, krävs ytterligare åtgärder för att garantera en integrerad och effektivt fungerande marknad och se till att konkurrensbegränsande affärsmetoder avskaffas på dessa områden. Detta gäller för konsumenters betal- och kreditkort.

I en första fas skulle framför allt rättsläget klargöras genom att näringsidkarna får möjlighet att välja en inlösare utanför den egna medlemsstaten ("gränsöverskridande inlösen") och storleken på gränsöverskridande förmedlingsavgifter regleras. Även om detta kanske bara påverkar stora näringsidkare, skulle marknadsintegrationen främjas och det kan, på samma sätt som motsvarande bestämmelse i Sepa-slutdatumförordningen, få en disciplinerande och konvergerande effekt på storleken på de inhemska förmedlingsavgifterna.

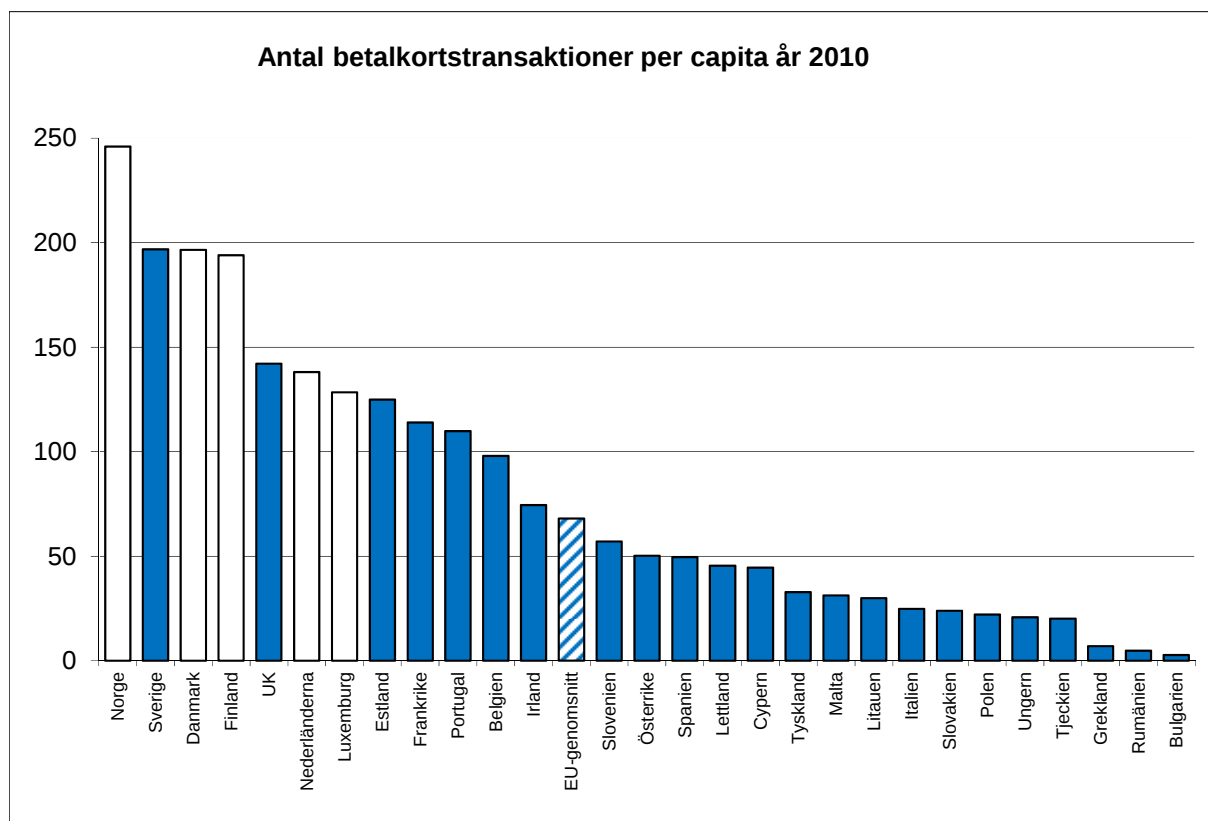
På längre sikt torde dock även mindre detaljhandlare gynnas direkt av åtgärder som leder till effektivare förmedlingsavgifter och lika villkor för betalningsleverantörer. Efter en övergångsperiod bör regleringen av förmedlingsavgifter för konsumenters kort därför utvidgas till att även omfatta inhemska förmedlingsavgifter. I åtta medlemsstater tillämpas för närvarande inga eller mycket låga förmedlingsavgifter för *betalkortstransaktioner* utan några betydande negativa effekter på utfärdandet av kort och kortanvändning. Tvärtom är detta de medlemsstater där man utfärdar flest kort och kort används mest. Om de senaste tio årens utveckling fortsätter kommer utfärdandet av betalkort och betalkortsanvändningen att öka och efter den övergångsperiod som föreskrivs i förordningen kan betalkorten väntas vara vanliga överallt inom EU och det kommer inte längre att vara motiverat att uppmuntra utfärdande av kort och kortanvändning via avgifter som överförs från detaljhandlarna till utfärdande betaltjänstleverantörer. Redan nu är det mycket ovanligt att det inte utfärdas något kort när ett betalkonto öppnas, vilket i sig medför betydande besparingar för betaltjänstleverantörer. I förslaget till direktiv¹¹ om bland annat tillgång till betalkonto med grundläggande funktioner föreslås det att medlemsstaterna ska se till att ett betalkonto med grundläggande funktioner omfattar betalningstransaktioner (inbegripet onlinebetalningar) med betalkort. För att mindre detaljhandlare ska kunna dra direkt nytta av åtgärder som leder till effektivare förmedlingsavgifter och lika villkor för betalningsleverantörer är det också nödvändigt att reglera inhemska avgifter för konsumenters kort. För att små detaljhandlare ska behandlas på samma sätt som stora, som enklast kan dra nytta av gränsöverskridande inlösen, föreslås det att det föreslagna taket för *gränsöverskridande* transaktioner under den första etappen utvidgas till att även omfatta *inhemska* kreditkortstransaktioner i den andra etappen. Kommissionen anser dock att man måste undersöka närmare hur utvecklade marknaderna inom EES-området är, särskilt när det gäller utfärdandet och användningen av betalkort, och säkerställa att det inte krävs förmedlingsavgifter för att uppmuntra detta. Under tiden skulle, som nämns ovan, tak på 0,2 % och 0,3 % för betalkorts- respektive kreditkortstransaktioner gälla.

Genom taket för förmedlingsavgifterna gynnas detaljhandlarna totalt sett av lägre avgifter, vilket leder till besparingar som till en del skulle ledas vidare till konsumenterna. Konsumenterna betalar redan genom att förmedlingsavgifterna (via serviceavgifterna) ingår i detaljhandelspriserna, och bankerna är mindre benägna att vidareförmedla vinsten av förmedlingsavgifterna till sina kontoinnehavare än näringsidkarna till sina kunder, därför att konkurrensen är lägre i banksektorn och konsumenterna inte är så rörliga när det gäller banktjänster. Fördelen för kunderna bör därför under alla omständigheter vara större i förhållandet till näringsidkarna än i förhållandet till bankerna. I Australien räknar man med en minskning på 0,67 australiska dollar per inköp och på 77,19 australiska dollar per konto varje år efter det att åtgärder vidtagits. Effekterna kan emellertid variera beroende på detaljhandelssektor, näringsidkarens storlek, dennes användning av betalningsinstrument och "köpkorgen". Det kommer alltid att vara svårt att knyta en ändring av en speciell ekonomisk faktor till en ändring av vissa priser på varor eller tjänster i en viss butik.

---

¹¹ COM(2013) 266 final.

Detta innebär emellertid inte att kostnader som för närvarande bärs av detaljhandlarna automatiskt skulle överföras till konsumenterna av deras banker. Betalningssystem är komplexa: Kortinnehavarens bank interagerar med kortinnehavaren, näringsidkarens bank interagerar med näringsidkaren, och i sitt förhållande till sina respektive kunder konkurrerar båda i princip med andra banker och är utsatta för olika marknadsförhållanden. Att införa ett tak för förmedlingsavgifterna torde därmed få en positiv effekt på kortacceptansen, vilket genom stordriftsfördelar även kan få positiva effekter på utfärdandet av kort. En sänkning av höga förmedlingsavgifter verkar i de flesta länder i allmänhet vara förenat med en ökad kortacceptans, och det förefaller som om kortanvändningen är mer omfattande i länder med låga förmedlingsavgifter. I Danmark är kortanvändningen mest utbredd i EU, med 216 transaktioner per capita och ett betalkortssystem med noll i förmedlingsavgift. Detta gäller även internationella system: I Schweiz har Maestro ingen förmedlingsavgift och det är det största betalkortssystemet. I Nederländerna ersätter en hög och ökande kortanvändning och kortacceptans kontanter. Både Danmark och Nederländerna kännetecknas av låga bankkontoavgifter jämfört med länder med högre förmedlingsavgifter (t.ex. Frankrike även efter genomdriva konkurrensregler, Spanien). I Spanien har kortanvändningen ökat efter det att åtgärder vidtagits, och det genomsnittliga transaktionsvärdet för kortbetalningar minskade med 15 % från 2005 till 2010. Samtidigt har korttransaktionernas volym och värde ökat enligt officiella uppgifter från Spaniens centralbank¹².

Såsom visas ovan uppvisar inhemska system utan förmedlingsavgifter den högsta kortanvändningen (enligt uppgifter från ECB). Även i Storbritannien och Sverige är förmedlingsavgifterna relativt låga.

Det är svårt att uppskatta vilka effekter sänkta förmedlingsavgifter får totalt sett på utfärdande och inlösande betaltjänstleverantörers intäkter, eftersom ökade korttransaktionsvolymen

¹²

Se konsekvensbedömningen, s. 208.

(genom högre acceptans) och betaltjänstleverantörernas besparingar för kontanthanteringens åtminstone delvis kan komma att kompensera för de förluster som uppstår till följd av taket för förmedlingsavgifter. En annan kostnadsbesparing kan uppstå till följd av färre bankomatuttag och mer begränsade förmedlingsavgifter som i normalfallet måste betalas till banker med bankomater. Det är således inte givet att intäkterna för de utfärdande bankerna minskar som en följd av detta. Vad gäller bärkraften verkar ett betalkortssystem utan förmedlingsavgifter ur ett kommersiellt perspektiv vara fullständigt bärkraftigt utan ökade kostnader för girokonton för konsumenterna. Danmark har till exempel inga förmedlingsavgifter i sitt inhemska betalkortssystem och en genomsnittlig kontoinnehavare betalar girokontoavgifter som ligger långt under EU-genomsnittet. I Schweiz är situationen liknande där Maestro (del av MasterCard) är det största betalkortet och inte tar ut några multilaterala förmedlingsavgifter.

I själva verket finns det ingen automatisk koppling mellan sänkta förmedlingsavgifter och höjda årliga kortavgifter. Kortavgifterna verkar vara mer kopplade t.ex. till konkurrensnivån inom sektorn för banktjänster till privatpersoner. I USA försökte bankerna öka avgifterna för kortinnehavarna efter regleringen av förmedlingsavgifterna men fick backa efter protester från konsumenterna. I Schweiz sjönk avgifterna för kortinnehavarna samtidigt som förmedlingsavgifterna minskade. I Australien ökade avgifterna för kortinnehavarna snabbt innan taken för förmedlingsavgifterna infördes och efter reformerna gick ökningen långsammare (1997–2002: kreditkort +218 % och 2003–2008: +122 %). I Spanien ökade de genomsnittliga årliga avgifterna, efter det att åtgärder vidtagits, med 6,18 euro för betalkort och 11,45 euro för kreditkort. Bankernas kortportfölj ökade dock. Ökningen i fråga om kreditkort var avsevärt högre än betalkortsökningen, trots den ekonomiska krisen. Andra trender kan kanske tyda på att konkurrensen i den spanska banksektorn är relativt begränsad. Avgifterna för t.ex. girokonton fördubblades under perioden 2007–2012 och avgifterna för fortlöpande kredit ökade. Avgifterna för banktjänster till privatpersoner och mindre företag tycks ha ökat på många håll i Spanien utan att det finns något samband med förmedlingsavgifterna.

Det finns belägg för att prissänkningar sker i USA, ett år efter det att regleringen av multilaterala förmedlingsavgifter infördes. Uppgifter från Australien visar att detaljhandlarna gynnas fullständigt (100 %) av lägre förmedlingsavgifter — eftersom inlösande marknader tenderar att vara mer konkurrensutsatta än utfärdande marknader, medan den potentiella ökningen av kortinnehavaravgifterna bara uppgår till 30–40 % av detta belopp. Efter det att tak för förmedlingsavgifterna införts och insynsfrämjande åtgärder vidtagits kommer konsumenter som använder sig av betalningssätt som är förenade med låga kostnader inte längre att ”subventionera” de (ofta mer välbärgade) konsumenter som använder dyrare betalningssätt, eftersom näringsidkarna inte kan styra konsumenterna, särskilt när det gäller kort som är ett ”måste”.

Eftersom konkurrensen då åter skulle få fritt spelrum gynnas konsumenter och detaljhandlare av nya aktörer på betalningsmarknaden. Även om avgifterna för kortinnehavarna ökar — vilket inte nödvändigtvis är fallet, eftersom effekterna av införandet av tak för förmedlingsavgifterna på bankernas intäkter sannolikt kommer att vara blandade — kommer konsumenterna sannolikt att gynnas av lägre förmedlingsavgifter dels genom lägre priser, även om detaljhandlarna inte kommer att leda vidare 100 % av besparingarna, dels av att nya aktörer kommer in på betalningsmarknaden. Det måste också beaktas att konsumenterna mycket sannolikt kommer att kunna dra nytta av de tjänster som erbjuds av nya marknadsaktörer. Ett konkret exempel på detta – med förmedlingsavgifter under 0,2 % – är Nederländerna, där en billig lösning för onlinebetalning (Ideal) utvecklades till stor del därför att de låga förmedlingsavgifterna man har där uppmuntrar bankerna till innovation.

Nederländska konsumenter behöver därför inte betala höga kreditkortsavgifter för att handla på internet.

Trots att företagskort och kort som utfärdas av tredjepartssystem tenderar att vara dyrare omfattas de inte — såsom föreslås i alternativ v — av de olika tak som föreslås för konsumenters kort, eftersom de har begränsade marknadsandelar i EU och olika avgiftsstrukturer, och man kan utgå ifrån att detta inte kommer att förändras i framtiden. De åtgärder som föreslås för transaktioner med konsumenters kort skulle dock gälla för sådana system om de utfärdar sådana kort och utnyttjar auktoriserade betaltjänstleverantörer på ett sätt som leder till att systemet faktiskt fungerar på ett liknande sätt som ett fyrpartssystem. Insynsfrämjande åtgärder skulle vidare gälla för dessa system under alla omständigheter.

Om serviceavgifter regleras i enlighet med alternativ vi skulle detta innebära att inte bara förmedlingsavgifter omfattas utan även övriga avgifter som tas ut av näringsidkare. Detta skulle i praktiken motsvara en kontroll av priserna för näringsidkarna och en reglering av detaljhandelspriserna. Införandet av tak för förmedlingsavgifterna skulle däremot innebära att priserna i grossistledet regleras i linje med den analys som gjorts i konkurrensärenden och för att främja den inre marknaden, eftersom förmedlingsavgifterna inte är slutpriserna för detaljhandlarna och än mindre för konsumenterna.

Insyns- och styråtgärder skulle fortfarande vara mycket viktiga för att förhindra omfattande reklam för kort med oreglerade förmedlingsavgifter. Åtgärder för att förhindra kringgående skulle också behöva ingå.

3. FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

Sammanfattning av den föreslagna åtgärden

Förslaget består av två delar.

I den första delen införs regler om förmedlingsavgifter. Vad gäller dessa avgifter skapas genom förslaget ett ”reglerat” och ett ”icke-reglerat” område. Det reglerade området består av alla transaktioner med kort som konsumenterna ofta använder och som detaljhandlare därför har svårt att vägra ta emot, dvs. konsumenters betal- och kreditkort, samt kortbaserade betalningstransaktioner. Det icke-reglerade området består av alla betalkortstransaktioner och *kortbaserade* betalningstransaktioner på grundval av kort som inte omfattas av det reglerade området, även så kallade företagskort eller kort som utfärdas av trepartssystem.

Inom det ”reglerade området” föreskrivs, under en övergångsperiod på två år efter det att förordningen offentliggjorts, övre gränser för förmedlingsavgifter bara vid *gränsöverskridande* transaktioner (där kortinnehavaren använder sitt kort i en annan medlemsstat) eller gränsöverskridande inlösande transaktioner (där näringsidkaren använder en inlösande betaltjänstleverantör i en annan medlemsstat).

Även om det enligt konsekvensbedömningen ingick ett förbud mot förmedlingsavgifter för betalkort i det mest fördelaktiga alternativet, anser kommissionen att det måste undersökas vidare hur utvecklade marknaderna är inom EES-området, särskilt när det gäller utfärdandet och användningen av betalkort, och att det måste säkerställas att förmedlingsavgifterna inte behövs som incitament innan de avskaffas helt för betalkort. Det föreslås därför att det, efter övergångsfasen då bara gränsöverskridande inlösen liberaliseras och regleras, införs samma övre gränser som gäller för gränsöverskridande inlösande transaktioner även för inhemska transaktioner. Två år efter det att lagstiftningen har trätt i kraft fullt ut kommer kommissionen att lägga fram en rapport om tillämpningen för Europaparlamentet och rådet, och då särskilt göra en bedömning av om nivån på förmedlingsavgiften är lämplig, med beaktande av

användningen av och kostnaderna för de olika betalningssätten och i vilken utsträckning nya aktörer och ny teknik finns på marknaden.

Efter övergångsperioden får förmedlingsavgiften för alla (*gränsöverskridande och inhemska*) "konsument"-**betalkortstransaktioner** och *kortbaserade* betalningstransaktioner på grundval av en sådan transaktion uppgå till högst 0,20 % och förmedlingsavgiften för alla (*gränsöverskridande och inhemska*) "konsument"-**kreditkortstransaktioner** och kortbaserade betalningstransaktioner på grundval av dessa får uppgå till högst 0,30 %. Dessa tak har godkänts av konkurrensmyndigheter som anser att de inte kräver några ytterligare åtgärder, och de förefaller vara rimliga riktmärken som redan har genomförts utan att äventyra internationella kortsystems funktion och välfärden för betaltjänstleverantörer, detaljhandlare och konsumenter samtidigt som de skapar klarhet angående rättsläget.

Den andra delen av förordningen innehåller regler om affärsregler som kommer att gälla för *alla* kategorier av korttransaktioner och *kortbaserade* betalningstransaktioner på grundval av dessa. Från och med förordningens ikraftträdande gäller t.ex. följande:

- Tillämpningen av regeln om att alla kort måste godtas (*Honour All Cards Rule*) begränsas. Ingen diskriminering kommer dock att vara tillåten på grundval av den utfärdande banken eller kortinnehavarens härkomst och mellan kort för vilka samma förmedlingsavgifter tas ut.
- Tillämpningen av regler som hindrar detaljhandlarna från att styra kunderna till effektivare betalningsinstrument förbjuds.
- Inlösande betaltjänstleverantörer ska lämna minst en månatlig avgiftsredovisning till näringsidkarna, där de avgifter som näringsidkaren har erlagt under månaden specificeras för varje kortkategori och varje enskilt varumärke som inlösaren tillhandahåller inlösentjänster för.
- Tillämpningen av regler förbjuds som avhåller näringsidkare från att underrätta sina kunder om de avgifter som de erlägger till inlösande betaltjänster.

Konsekvensbedömningen ändrades efter konsekvensbedömningsnämndens möte den 20 mars 2013. Till de väsentliga förändringarna hör kompletterande information om kortmärket, hur det fungerar och om EU:s rättspraxis avseende förmedlingsavgifter samt en sammanfattning av den ekonomiska litteraturen om förmedlingsavgifter. De effekter av att införa övre gränser för förmedlingsavgifter som eventuellt kommer att uppstå när det gäller kortinnehavaravgifterna, konsumenternas välfärd och bankernas intäkter tydligaregjordes för att förbättra presentationen av konsekvenserna av de viktigaste alternativen i huvudtexten. Växelspelet mellan olika alternativ och paket samt motivet till ett allomfattande paket inklusive förmedlingsavgifter förklarades bättre, med angivande av argumenten för att reglera förmedlingsavgifter genom lagstiftning.

Rättslig grund

Artikel 114.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

Subsidiaritetsprincipen

Subsidiaritetsprincipen är tillämplig eftersom förslaget inte avser ett område där unionen är ensam behörig.

Medlemsstaterna kan av följande skäl inte i tillräcklig utsträckning själva uppnå målen för förslaget:

En integrerad betalningsmarknad, som bygger på nät som sträcker sig över de nationella gränserna, kräver på grund av detta ett EU-omfattande tillvägagångssätt, eftersom de

principer, regler, förfaranden och standarder som tillämpas måste vara enhetliga i samtliga medlemsstater för att rättssäkerhet och lika villkor ska gälla för alla marknadsaktörer. Alternativet till en EU-omfattande strategi vore ett system med nationella åtgärder för reglering och genomdrivande av konkurrenslagstiftningen, som skulle vara mindre effektiva än åtgärder från EU:s sida och mer komplext samt medföra högre kostnader än lagstiftning på EU-nivå. Åtgärder på EU-nivå är därför förenliga med subsidiaritetsprincipen. En sådan strategi gynnar det gemensamma eurobetalningsområdet (Sepa) och överensstämmer med den digitala agendan, särskilt skapandet av en digital inre marknad. Den främjar teknisk innovation och bidrar till tillväxt och arbetstillfällen, i synnerhet när det gäller e- och m-handel.

Med tanke på betalningsmarknadernas gränsöverskridande karaktär skulle varje åtgärd som vidtas av offentliga myndigheter i syfte att minska eller ändra nivån på grossistavgifterna (förmedlingsavgifterna) i bara en medlemsstat störa betalningsmarknadens funktion i hela EU och försvåra marknadsintegrationen, eftersom det inte skulle leda till lika konkurrensvillkor i hela EU. Detta skulle t.ex. vara fallet med olika nationella åtgärder som syftar till att reglera eller införa tak för förmedlingsavgifter, vilket flera medlemsstater för närvarande planerar.

Förslaget är därför förenligt med subsidiaritetsprincipen.

Proportionalitetsprincipen

Förslaget är förenligt med proportionalitetsprincipen av följande skäl:

Förslaget går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dess mål, nämligen att bidra till att utveckla en EU-omfattande marknad för betalningar, som gör det möjligt för konsumenter, detaljhandlare och andra företag att dra full nytta av fördelarna med EU:s inre marknad, inbegripet e-handel. Större chans för alleuropeiska aktörer att komma in på marknaden, mer innovation samt ökade möjligheter för nationella (i allmänhet billigare) kortsystem parallellt med en mer begränsad kontantanvändning öppnar möjligheter för detaljhandlare och betaltjänstleverantörer, oavsett om dessa är banker eller nya marknadsaktörer. En effektiv konkurrens på marknaderna för kort- och korbaserade betalningstransaktioner kommer att leda till en effektiv marknadsutveckling, bredare urval av betaltjänstleverantörer, inbegripet europaövergripande och innovativa aktörer, samt lägre kostnader för detaljhandlare och konsumenter. Dessa kostnadsbesparingar bör i sin tur ledas vidare av näringsidkarna till konsumenterna genom lägre detaljhandelspriser.

Förmedlingsavgifterna i sig liksom deras mycket olika storlek utgör ett hinder för marknadsintegrationen och för en effektiv konkurrens, vars effekter förstärks av en rad affärsregler som minskar insynen för detaljhandlare och konsumenter, begränsar detaljhandlarnas möjligheter att välja en inlösare i en annan medlemsstat, och detaljhandlarna från att styra konsumenterna i riktning mot effektivare betalningssätt.

På grundval av samrådet med berörda aktörer (sammanfattning finns i konsekvensbedömningen) föreslår kommissionen en kombination av åtgärder för att öka marknadens effektivitet. I en första etapp införs ett tak för förmedlingsavgifter för gränsöverskridande transaktioner med konsumenters betalkort och kreditkort och, i en andra etapp, ett tak för förmedlingsavgifter även vid inhemska transaktioner med konsumenters kreditkort och betalkort.

Om ingen reglering sker kvarstår de problem som uppstår i samband med att de två internationella marknadsaktörerna successivt växer samtidigt som (i allmänhet billigare) inhemska kortsystem gradvis försvinner. Stordriftsfördelar och potentialen för nya alleuropeiska aktörer och innovativa aktörer skulle fortfarande vara begränsad, samtidigt som näringsidkare och konsumenter får fortsätta att betala för den fragmenterade och dyra

betalningsmarknaden i EU (enligt ECB över 1 % av EU:s BNP eller 130 miljarder euro per år). Om dessa problem ska lösas genom åtgärder för genomdrivande av konkurrenslagstiftningen, särskilt på grundval av MasterCard- domen, kommer detta sannolikt att ta många år och alltid utifrån en bedömning av det enskilda fallet, vilket sålunda inte kan skapa lika konkurrensvillkor.

Det är nödvändigt och proportionellt att inhemska transaktioner inbegrips och inte bara gränsöverskridande transaktioner, vilket i huvudsak skulle gynna stora detaljhandlarna. Vad beträffar gränsöverskridande transaktioner kan man vidta åtgärder snabbt och ge detaljhandlarna möjlighet att söka sig till billigare inlösentjänster över gränserna samt skapa incitament för inhemska banksammanslutningar eller banksystem att sänka inlösenavgifter. En liknande process genomfördes nyligen i fråga om autogirering. Genom Sepa-slutdatumförordningen begränsas förmedlingsavgifter för autogireringar. Gränsöverskridande förmedlingsavgifter avskaffas för autogireringar, medan inhemska förmedlingsavgifter får tas ut fram till 2017. Som en följd av detta och på grund av att näringsidkare har valt inlösare i grannländerna har bankerna lovat att avskaffa sina förmedlingsavgifter för autogireringar redan senast den 1 september 2013¹³¹⁴.

Till följd av ensidiga åtaganden och åtaganden som ingåtts respekterar man redan vid många gränsöverskridande kortbetalningstransaktioner i EU de övre gränser för förmedlingsavgifter som föreskrivs för den första fasen av denna förordning. Dessa delar kan därför införas snabbt. När det gäller inhemska förmedlingsavgifter skulle däremot en ändring krävas. Det är därför nödvändigt med en övergångsperiod för inhemska betalningstransaktioner. Vidare hindrar förslaget inte medlemsstaterna från att behålla eller införa lägre tak eller åtgärder med liknande syfte eller effekter genom nationell lagstiftning

Införande av tak för förmedlingsavgifter skulle dessutom gynna detaljhandlare som är mer benägna att leda vidare dessa vinster till sina kunder än vad bankerna är, med tanke på den nuvarande lägre nivån av konkurrens och kundernas låga rörlighet inom banksektorn.

Samtidigt betalar konsumenterna redan för förmedlingsavgifterna indirekt i detaljhandelspriserna, och konsumenter som betalar kontant eller med betalkort subventionerar för närvarande andra konsumenters användning av dyrare kort. Det kan hävdas att sänkta förmedlingsavgifter skulle uppmuntra bankerna att höra kortavgiften för innehavaren. Det finns emellertid inga belegg för ett sådant samband. Kortavgifterna verkar främst bestämmas av konkurrensnivån inom sektorn för banktjänster till privatpersoner.

Även om detta förslag främjar marknadsintegration, marknadstillträde och välfärden för konsumenter och detaljhandlare är det långt ifrån säkert att det får en negativ inverkan på etablerade betaltjänsteleverantörer och banker. Införandet av tak för förmedlingsavgifter på dessa nivåer väntas få en positiv effekt på näringsidkarnas vilja att ta emot kort, vilket skulle uppmuntra konsumenterna att använda kort i högre utsträckning. Ökningen av korttransaktionsvolymen (genom ökad acceptans) och besparingarna vid korthanteringen kan åtminstone delvis kompensera bankerna för eventuella förluster som uppstår på grund av taken för förmedlingsavgifter. Andra kostnadsbesparingar kan uppstå genom färre bankomatuttag.

De planerade taken på 0,2 % respektive 0,3 % grundas på ”merchant indifference” -metoden, varigenom man kan fastställa vilken avgiftsnivå en handlare är villig att acceptera om han eller hon skulle jämföra kostnaderna för kundens användning av ett betalkort med de

¹³ http://www.autoritedelaconcurrency.fr/user/standard.php?id_rub=418&id_article=1895

¹⁴ http://www.autoritedelaconcurrency.fr/user/standard.php?id_rub=418&id_article=1895

kostnader som är förenade med andra betalningar (kontanter). Siffrorna har räknats fram med hjälp av denna metod och genom användning av uppgifter som samlats in av fyra nationella centralbanker. Dessa siffror har accepterats av Visa, MasterCard och det franska inhemska kortsystemet *Groupement Cartes Bancaires*. Förslaget är därför proportionellt till de mål som anges ovan. Samtliga föreslagna regler har genomgått ett proportionalitetstest för att garantera en lämplig och proportionell reglering.

Val av regleringsform

Föreslagen regleringsform: Förordning.

Övriga regleringsformer skulle vara olämpliga av följande skäl:

Vad beträffar storleken på förmedlingsavgifter och restriktiva affärsregler krävs en teknisk standardisering och största möjliga harmonisering. Det talar för en förordning snarare än ett direktiv. Dessutom kommer merparten av vinsterna på grund av betalningsbranschens nätverkskaraktär inte att förverkligas förrän alla EU-medlemsstaters nationella övergång till EU-omfattande betalningsinstrument har slutförts. Ett direktiv som eventuellt kan tillämpas på olika sätt i medlemsstaterna riskerar att bevara den nuvarande fragmenteringen på betalningsmarknaden. Det skulle slutligen fördröja övergången på grund av den tid som krävs för det nationella införlivandet. Det rekommenderas därför att en förordning används som rättsligt instrument för att reglera förmedlingsavgifter och restriktiva affärsregler på kortbetalningsmarknaden och marknaderna för mobil- och internetbetalningar.

Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i synnerhet i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt näringsfriheten, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol, och måste tillämpas i enlighet med dessa rättigheter och principer.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Förslaget påverkar inte EU:s budget.

5. ÖVRIGT

Översyn/ändring/tidsbegränsning

Förslaget innehåller en bestämmelse om översyn.

Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)

Förslaget berör Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) och bör därför omfatta EES.

Närmare redogörelse för förslaget

Följande korta sammanfattning syftar till att underlätta beslutsprocessen genom att redogöra för förordningens huvudsakliga innehåll.

Artikel 1 — Syfte och tillämpningsområde — anger att förordningen avser regler för förmedlingsavgifter för betalkortstransaktioner och kortbaserade betalningstransaktioner inom EU där betalningsmottagaren och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör i betalningstransaktionen är etablerade i EU, samt affärsregler för sådana betalningar.

Artikel 2 – definitioner – har i största möjliga utsträckning anpassats till definitionerna i direktiv 2007/64/EG. Med tanke på förordningens begränsade räckvidd jämfört med direktivet om betaltjänster har vissa av definitionerna anpassats till behoven i detta förslag.

Artikel 3 — (övre gräns för förmedlingsavgifter för gränsöverskridande betalkorts- och kreditkortstransaktioner) fastställer ett tak på 0,2 % för förmedlingsavgifter till betaltjänstleverantörer och ett tak på 0,3 % för förmedlingsavgifter för konsumenters gränsöverskridande betalkorts- och kreditkortstransaktioner, som ska träda i kraft två månader efter offentliggörandet.

Artikel 4 — (övre gräns för förmedlingsavgifter för konsumenters samtliga betalkorts- och kreditkortstransaktioner) fastställer ett tak på 0,2 % av transaktionsvärdet för förmedlingsavgifter till betaltjänstleverantörer och ett tak på 0,3 % av transaktionsvärdet för konsumenters samtliga betalkorts- och kreditkortstransaktioner, som ska träda i kraft två månader efter offentliggörandet.

Artikel 5 — (förbud mot kringgående) fastställer att vid tillämpningen av taken enligt artiklarna 3 och 4 ska nettoersättning som mottagits och betalats mellan utfärdaren och systemet ingå i beräkningen av förmedlingsavgifterna vid en bedömning av eventuellt kringgående.

Artikel 6 — (licensiering) fastställer att licensavtal för utfärdande av betalkort eller inlösen av betalkortstransaktioner som system ställer ut inte får innehålla territoriella begränsningar utan måste omfatta hela unionen.

Artikel 7 — (separation mellan betalkortssystem och bearbetningsenheter) fastställer att systemen och de enheter som bearbetar transaktionerna ska vara organisatoriskt åtskilda, att territoriell diskriminering av bearbetningsregler är förbjuden och att bearbetningsenheternas system ska vara tekniskt driftskompatibla.

Artikel 8 — ("Co-badging" och val av applikation) I denna artikel fastställs att utfärdaren av betalningsinstrumentet beslutar om betalningsapplikationen kan finnas på samma kort eller apparat. Valet av vilken betalningsapplikation som sedan används ligger hos konsumenten och kan inte bestämmas i förväg av utfärdaren genom automatiska mekanismer på instrumentet eller utrustningen på försäljningsstället.

Artikel 9 — (separering av avgifter) I denna artikel klargörs att inlösande banker ska erbjuda betalningsmottagarna och ta ut avgifter som är separat specificerade för olika kategorier och olika märken av betalkort och inte införa ett enda pris. De ska lämna specifik information om de belopp som gäller för varje kategori och märke.

Artikel 10 — (regler om att alla kort måste godtas) I denna artikel klargörs att betalningssystem och betaltjänstleverantörer inte kan kräva att en detaljhandlare ska godta en kategori eller ett märke om denne godtar någon annan kategori eller märke, utom om märket eller kategorin omfattas av samma reglerade förmedlingsavgift. Näringsidkare som t.ex. godtar konsumenters betalkort får inte tvingas att acceptera konsumenters kreditkort, men kan tvingas att godta andra betalkort.

Artikel 11 — (regler om styrning) I denna artikel klargörs att betalningssystem och betaltjänstleverantörer inte kan hindra detaljhandlare från att styra konsumenterna till att använda specifika betalningsinstrument som detaljhandlaren föredrar. Detta påverkar inte tillämpningen av bestämmelserna om rabatter och extraavgifter i direktivet om betaltjänster och i artikel 19 i direktivet om konsumenträttigheter. Betalningssystem och betaltjänstleverantörer kan inte hindra detaljhandlare från att upplysa konsumenterna om förmedlingsavgifter och serviceavgifter.

Artikel 12 — (information till betalningsmottagaren om enskilda betalningstransaktioner) föreskriver vilken information betaltjänstleverantören ska ge näringsidkaren efter det att en enskild betalningstransaktion genomförts, och att denna information kan ges regelbundet.

Artikel 13 – (behöriga myndigheter) reglerar förfarandena för att utse de nationella myndigheter som ska ansvara för tillämpningen av förordningens bestämmelser.

Artikel 14 — (påföljder) anger att medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om påföljder för överträdelser av förordningen och anmäla dessa till kommissionen.

Artikel 15 — (klagomål och prövning utanför domstol) kräver att medlemsstaterna inrätta särskilda förfaranden för att avgöra tvister mellan betalningsmottagare och betaltjänstleverantörer.

Artikel 16 — (översyn) föreskriver en översyn fyra år efter ikraftträdandet som särskilt ska behandla nivån på förmedlingsavgifterna. I denna artikel fastställs enligt vilka mekanismer den faktiska tillämpningen av bestämmelserna i förordningen ska bedömas och, vid behov, ändringar föreslås.

Artikel 17 (ikraftträdande) anger dagen för förordningens ikraftträdande.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS FÖRORDNING

om förmedlingsavgifter för kortbaserade betalningstransaktioner

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114.1,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹⁵,
med beaktande av Europeiska centralbankens yttrande¹⁶,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
av följande skäl:

- (1) En fragmenterad inre marknad skadar konkurrenskraften, tillväxten och sysselsättningen inom EU. Det är nödvändigt att undanröja de direkta och indirekta hinder som står i vägen för en väl fungerande och fullbordad integrerad marknad för elektroniska betalningar utan åtskillnad mellan nationella och gränsöverskridande betalningar.
- (2) Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG¹⁷ skapades en rättslig grund för en inre marknad för betalningar i hela EU eftersom det avsevärt har underlättat betaltjänstleverantörernas verksamhet och skapat enhetliga regler om tillhandahållande av betaltjänster.
- (3) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009¹⁸ fastställdes principen att de avgifter som användarna betalar vid en gränsöverskridande betalning i euro ska vara desamma som för en motsvarande betalning inom en medlemsstat inklusive kortbetalningar som omfattas av denna förordning.

---

¹⁵ EUT C ,[...], [...], s.[...].

¹⁶ EUT C ,[...], [...], s.[...].

¹⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG och 2006/48/EG samt upphävande av direktiv 97/5/EG (EUT L 319, 5.12.2007, s. 1).

¹⁸ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 924/2009 av den 16 september 2009 om gränsöverskridande betalningar i gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 2560/2001, EUT L 266, 9.10.2009, s. 11

- (4) Genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 260/2012¹⁹ fastställdes regler för betalningar och autogireringar i euro på den inre marknaden, men kortbetalningar ingick inte i förordningens tillämpningsområde.
- (5) Genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU²⁰ harmoniserades vissa regler om avtal som ingåtts mellan konsumenter och näringsidkare, inklusive regler om avgifter för olika betalningsmedel. På grundval av dessa regler ska medlemsstaterna förbjuda näringsidkare att ålägga konsumenter, vid användning av ett visst betalningsmedel, avgifter som överstiger näringsidkarens faktiska kostnader för användningen av sådana medel.
- (6) Säkra, effektiva, konkurrenskraftiga och innovativa elektroniska betalningar är mycket viktiga för att konsumenter, detaljhandlare och företag ska kunna utnyttja den inre marknaden fullt ut eftersom den globala utvecklingen i allt större utsträckning går mot e-handel.
- (7) Flera medlemsstater utarbetar för närvarande lagstiftning²¹ för att reglera förmedlingsavgifter vilket omfattar ett antal ärenden, däribland tak på förmedlingsavgifter på olika nivåer, handelns avgifter, regler om att alla kort ska godtas eller styråtgärder. I vissa medlemsstater varierar de gällande administrativa besluten avsevärt. Eftersom förmedlingsavgifterna är skadliga för både detaljhandlare och konsumenter emotses ytterligare regleringsåtgärder på nationell nivå som ska åtgärda nivån på eller skillnaderna mellan dessa avgifter. Sådana nationella åtgärder skulle antagligen leda till avsevärda svårigheter att slutföra den inre marknaden på området kort- och internetbetalning samt mobil betalning och skulle utgöra ett hinder för tillhandahållandet av tjänster.
- (8) Betalkort är det vanligaste elektroniska betalningsmedlet vid inköp i detaljhandeln. Integrationen av EU:s betalkortsmarknad är dock långt ifrån slutförd eftersom många betalningslösningar inte kan utvecklas utanför de nationella gränserna och nya alleuropeiska leverantörer inte kan etablera sig på marknaden. Avsaknaden av en integrerad marknad leder för närvarande till högre priser och ett mindre urval av betalningstjänster för konsumenter och detaljhandlare samt begränsade möjligheter att utnyttja den inre marknaden. Därför behöver hindren för en effektivt fungerande kortmarknad undanröjas, bland annat mobil betalning och internetbetalningar som baseras på korttransaktioner, som fortfarande hindrar utvecklingen av en fullt integrerad marknad.
- (9) För att den inre marknaden ska fungera effektivt bör användningen av elektroniska betalningar främjas och underlättas till förmån för detaljhandlare och konsumenter. Kort och andra elektroniska betalningsmedel kan användas på ett mer flexibelt sätt, bl.a. genom internetbetalningar för att den inre marknaden och e-handeln ska kunna utnyttjas, och elektroniska betalningar också ger detaljhandlare potentiellt säkra betalningar. Kort och kortbaserade betalningar i stället för kontanter kan därför gynna detaljhandlare och konsumenter, under förutsättning att avgifterna för

---

¹⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 260/2012 av den 14 mars 2012 om antagande av tekniska och affärsmässiga krav för betalningar och autogireringar i euro och om ändring av förordning (EG) nr 924/2009 (EUT L 94, 30.3.2012, S. 22).

²⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64).

²¹ Italien, Ungern, Polen och Förenade kungariket.

betalningssystemen fastställs till en nivå som är ekonomiskt effektiv och samtidigt bidrar till innovationer och att nya aktörer kan etablera sig på marknaden.

- (10) Ett av de huvudsakliga hindren för en fungerande inre marknad för kort och kortbetalningar är de vanligt förekommande förmedlingsavgifterna som i de flesta medlemsstater ännu inte omfattas av lagstiftning. Förmedlingsavgifter är avgifter mellan banker som vanligtvis tillämpas mellan inlösande och utfärdande betaltjänstleverantörer som tillhör ett särskilt kortsystem. Förmedlingsavgifter utgör huvuddelen av de avgifter som återförsäljare betalar till inlösande betaltjänstleverantörer för varje korttransaktion. Återförsäljarna överför i sin tur dessa kortkostnader till priserna på varor och tjänster. Konkurrensen mellan kortsystemen verkar i praktiken vara inriktad på att övertyga så många utfärdande betaltjänstleverantörer (t.ex. banker) som möjligt att utfärda deras kort, vilket vanligen leder till *högre* snarare än *lägre* förmedlingsavgifter på marknaden, i motsats till konkurrensens normala verkan på priserna i en marknadsekonomi. En reglering av förmedlingsavgifterna skulle förbättra den inre marknadens funktion.
- (11) De olika förmedlingsavgifterna och deras nivåer leder till att "nya" alleuropeiska aktörer vilkas affärsmodeller har lägre förmedlingsavgifter inte får tillträde till marknaden vilket hindrar potentiella stordriftsfördelar och resulterande effektivitetsvinster. Detta påverkar detaljhandlare och konsumenter negativt och hämmar innovationer. Eftersom alleuropeiska aktörer skulle behöva erbjuda utfärdande banker åtminstone den högsta förmedlingsavgiftsnivån på den marknad som de vill tillträda leder detta också till en bestående marknadsfragmentering. Nuvarande nationella system som har låga eller inga förmedlingsavgifter kan också tvingas att lämna marknaden till följd av trycket från bankerna om högre intäkter från förmedlingsavgifter. Detta resulterar i ett begränsat urval för konsumenter och återförsäljare, högre priser och en lägre kvalitet på betaltjänster samt begränsade möjligheter att använda alleuropeiska betalningslösningar. Dessutom kan detaljhandlare inte utnyttja skillnaden i avgifter genom att använda kortbetalningstjänster som tillhandahålls av banker i andra medlemsstater. Betalningssystemen tillämpar särskilda regler som kräver att förmedlingsavgiften för varje betalningstransaktion debiteras av försäljningsstället (detaljhandlarens land). Detta hindrar de inlösande bankerna från att på ett ändamålsenligt sätt tillhandahålla sina tjänster över gränserna. Dessutom kan detaljhandlarna inte minska sina betalningskostnader till gagn för konsumenterna.
- (12) Kommissionen och de nationella konkurrensmyndigheterna har inte kunnat avhjälpa situationen genom att tillämpa befintlig lagstiftning.
- (13) För att undvika fragmentering av den inre marknaden och en betydande snedvridning av konkurrensen på grund av skillnader i lagar och administrativa beslut behövs det i enlighet med artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt åtgärder för att hantera problemet med höga och varierande förmedlingsavgifter så att betaltjänstleverantörer kan tillhandahålla sina tjänster över gränserna och så att konsumenter och detaljhandlare får möjlighet att utnyttja gränsöverskridande tjänster.
- (14) Tillämpningen av denna förordning påverkar inte tillämpningen av unionens konkurrensregler och nationella konkurrensregler. Den bör inte hindra medlemsstaterna från att behålla eller införa lägre tak eller åtgärder med liknande syfte eller effekt genom den nationella lagstiftningen.
- (15) Denna förordning genomförs stegvis. Först är det nödvändigt att underlätta utfärdande och inlösen av betalkortstransaktioner över gränserna. Att tillåta företagen att välja

inlösande bank utanför den egna medlemsstaten ("gränsöverskridande inlösen") och att fastställa en högsta nivå på förmedlingsavgifter för gränsöverskridande inlösentransaktioner bör ge nödvändig rättslig klarhet. Dessutom bör licenser för utfärdande eller inlösen av betalningsinstrument vara giltiga inom unionen utan geografiska begränsningar. Dessa åtgärder skulle underlätta den inre marknadens funktion vad gäller kort-, internet- och mobilbetalningar och gynna konsumenter och detaljhandlare.

- (16) Till följd av ensidiga initiativ och åtaganden som gjorts i samband med konkurrensförfaranden genomförs redan nu många gränsöverskridande kortbetalningstransaktioner i unionen i enlighet med de maximala förmedlingsavgifter som är tillämpliga under den första fasen av denna förordning. Bestämmelserna om dessa transaktioner bör därför träda i kraft snarast för att göra det möjligt för detaljhandlarna att söka billigare inlösentjänster över gränserna och ge incitament till inhemska banksammanslutningar eller system att sänka inlösenavgifterna.
- (17) För inhemska transaktioner är en övergångsperiod nödvändig så att leverantörer av betalningstjänster och system får tid att anpassa sig till de nya kraven. För att slutföra den inre marknaden för kortbetalningar bör taken på förmedlingsavgifter för konsumenters korttransaktioner omfatta alla gränsöverskridande och inhemska betalningar inom två år från den dag då denna förordning träder i kraft.
- (18) För att underlätta gränsöverskridande inlösen bör den maximala förmedlingsavgiften för samtliga (*gränsöverskridande och inhemska*) konsumentbetalkortstransaktioner och *kortbaserade* betalningstransaktioner vara 0,20 % och den maximala förmedlingsavgiften för alla (*gränsöverskridande och inhemska*) konsumentkreditkortstransaktioner och *kortbaserade* betalningstransaktioner som baseras på dem bör vara 0,30 %.
- (19) Dessa tak grundas på den så kallade "merchant indifference"-metoden (MIT) som utvecklats i den ekonomiska litteraturen. Metoden fastställer den avgiftsnivå som en affärsidkare är beredd att betala vid en jämförelse av kostnaden för att en kund betalar med kort eller andra medel (kontanter) (med beaktande av de avgifter som betalas till inlösande banker, dvs. den serviceavgift som tillkommer utöver förmedlingsavgiften). Därmed stimulerar man användningen av effektiva betalningsinstrument genom att främja de kort som ger större transaktionsfördelar medan man undviker oproportionerliga avgifter för handeln, vilket skulle innebära dolda kostnader för andra konsumenter. De kollektiva förmedlingsavgiftsarrangemangen skulle kunna leda till alltför stora avgifter för handeln eftersom näringsidkare ogärna nekar kostsamma betalningsinstrument för att inte förlora kunder. Det har visat sig att dessa nivåer är proportionerliga eftersom de inte äventyrar de internationella kortsystemens och betaltjänstleverantörernas verksamhet. De är också fördelaktiga för detaljhandlare och konsumenter och tryggar rättssäkerheten.
- (20) Denna förordning bör omfatta alla transaktioner där betalarens betaltjänstleverantör och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är etablerade i unionen.
- (21) I enlighet med principen om teknisk neutralitet som anges i den digitala agendan för Europa bör denna förordning gälla för kortbaserade betalningstransaktioner oavsett den miljö där transaktionen äger rum, bl.a. genom finansiella betalningsinstrument och tjänster som kan vara mobila eller tillgängliga på internet eller utan internet.
- (22) Betalkortstransaktioner utförs normalt på grundval av två huvudsakliga affärsmodeller, s.k. trepartssystem för betalkort (kortinnehavare — system för inlösen

och utfärdande — återförsäljare) och fyrpartssystem för betalkort (kortinnehavare — utfärdande bank — inlösande bank- återförsäljare). Många fyrpartssystem för betalkort använder en särskild förmedlingsavgift, oftast en multilateral sådan. Förmedlingsavgifter (avgifter som inlösande banker betalar för att ge incitament till utfärdande av kort och kortanvändning) är implicita i trepartssystem för betalkort. För att beakta förekomsten av implicita förmedlingsavgifter och bidra till skapandet av lika villkor bör de trepartssystem för betalkort som använder betaltjänstleverantörer som utfärdare eller inlösare anses vara fyrpartssystem för betalkort och de bör följa samma regler, samtidigt som öppenhet och andra företagsrelaterade regler bör gälla för alla leverantörer.

- (23) Det är viktigt att se till att bestämmelserna om de förmedlingsavgifter som ska betalas eller mottas av betaltjänstleverantörer inte kringgås genom alternativa avgiftsflöden till utfärdande betaltjänstleverantörer. För att detta ska undvikas bör ”nettokompensationen” för de avgifter som den utfärdande betaltjänstleverantören betalat och mottagit från ett betalkortssystem anses vara en förmedlingsavgift. När man beräknar förmedlingsavgiften för att kontrollera om åtgärderna kringgås bör man beakta det totala beloppet på betalningar eller incitament som en utfärdande betaltjänstleverantör mottagit av ett betalkortssystem för reglerade transaktioner med avdrag för de avgifter som den utfärdande betaltjänstleverantören betalat till systemet. De betalningar, incitament och avgifter som beaktas kan vara direkta (dvs. volymbaserade eller transaktionsspecifika) eller indirekta (bl.a. incitament till marknadsföring, bonusar, rabatter för att nå upp till vissa transaktionsvolymmer).
- (24) Konsumenterna är ofta inte medvetna om de avgifter som näringsidkarna betalar för konsumentens betalningsinstrument. Samtidigt kan ett antal incitament som tillämpas av de utfärdande betaltjänstleverantörerna (t.ex. rabatter på resor, bonusar, andra rabatter, återbetalning av vissa belopp, kostnadsfria försäkringar osv.) styra konsumenterna till att använda betalningsinstrument som genererar höga avgifter för utfärdande betaltjänstleverantörer. För att motverka detta bör åtgärderna med restriktioner på förmedlingsavgifter endast tillämpas på betalkort som har blivit massprodukter och som det i allmänhet är svårt för detaljhandlarna att neka att ta emot eftersom de utfärdas och används i stor utsträckning (dvs. betal- och kreditkort för konsumenter). För att stärka en effektivt fungerande marknad i icke-reglerade delar av sektorn och för att begränsa att verksamhet överförs från de reglerade till de icke-reglerade delarna av sektorn är det nödvändigt att anta en rad åtgärder, bl.a. att separera system och infrastruktur, att betalningsmottagaren kan rikta styråtgärder mot betalaren och att betalningsmottagaren kan välja de betalningsinstrument som godtas.
- (25) En separation av systemen och infrastrukturen bör ge alla betalningsförmedlare möjlighet att konkurrera om systemens kunder. Eftersom behandlingskostnaderna utgör en betydande del av de sammanlagda kostnaderna vid kortbetalningar är det viktigt att denna del av värdekedjan öppnas för ändamålsenlig konkurrens. På grundval av en separation av systemen och infrastrukturen bör kortsystemen och de behandlande enheterna vara oberoende vad gäller juridisk form, organisation och beslutsfattande. De bör inte diskriminera andra, till exempel genom att behandla varandra förmånligt eller ge varandra konfidentiell information som inte är tillgänglig för deras konkurrenter inom deras respektive marknadssegment, uppställa orimliga krav på information för konkurrenterna inom deras respektive marknadssegment, korssubventionera respektive verksamhet eller genom att ha arrangemang för delad förvaltning. Sådana diskriminerande tillvägagångssätt bidrar till marknadsfragmentering och till svårigheter för nya aktörer att få tillträde till

marknaden och gör det svårt för alleuropeiska aktörer att etablera sig vilket hindrar den inre marknaden för kort-, internet- och mobilbetalningar från att förverkligas och är till nackdel för detaljhandlare, företag och konsumenterna.

- (26) Detaljhandlare och konsumenterna är ofta omedvetna om skillnaderna i avgifter till följd av de systemregler som tillämpas av betalkortsystemen och den praxis som tillämpas av betaltjänstleverantörer och de leder till minskad insyn på marknaden, t.ex. genom att avgifter "blandas" eller genom att detaljhandlare förbjuds att byta till ett billigare kortvarumärke för kort som förses med en partners logotyp eller att styra konsumenterna till att använda sådana billigare kort. Även om detaljhandlarna är medvetna om de olika kostnaderna förhindras de ofta av systemreglerna att vidta åtgärder för att sänka kostnaderna.
- (27) Betalningsinstrumenten medför olika kostnader för betalningsmottagaren och vissa instrument är dyrare än andra. Utom då ett betalningsinstrument enligt lag måste användas för vissa betalningskategorier eller inte kan nekas på grund av att det är ett lagligt betalningsinstrument, bör det stå betalningsmottagaren fritt att styra betalaren till att använda ett särskilt betalningsinstrument. Kortsystemen och betaltjänstleverantörerna ålägger betalningsmottagarna ett flertal begränsningar i detta avseende som t.ex. att betalningsmottagaren inte får vägra att motta mindre belopp via vissa betalningsinstrument, eller informera om de avgifter som åsamkas betalningsmottagaren för vissa betalningsinstrument eller att betalningsmottagaren måste begränsa antalet kassor i sin affär som godtar ett visst betalningsinstrument. Dessa restriktioner bör avskaffas.
- (28) I enlighet med artikel 55 i förslaget COM (2013) 547 får betalningsmottagaren styra betalaren till att använda ett specifikt betalningsinstrument. Avgifter bör dock inte tas ut av betalningsmottagaren vid användning av ett betalningsinstrument vars förmedlingsavgifter regleras inom ramen för denna förordning eftersom fördelarna med extraavgifter i sådana situationer är begränsade samtidigt som komplexiteten på marknaden ökar.
- (29) Regeln om att alla kort måste godtas är en dubbel skyldighet som åläggs betalningsmottagarna av utfärdande betaltjänstleverantörer och betalkortsystem att dels ta emot alla kort av samma märke ("regeln om att alla kortprodukter måste godtas") oberoende av att kostnaderna för dessa kort är olika och oberoende av vilken enskild bank som har utfärdat kortet ("alla kortutgivande banker måste godtas"). Det ligger i konsumenternas intresse att betalningsmottagaren inte kan diskriminera utfärdare eller kortinnehavare i samma kortkategori och att betalningssystemen och betaltjänstleverantörerna kan ålägga dem en sådan skyldighet. Även om inslaget "alla kortutgivande banker måste godtas" i regeln om att alla kort måste godtas är en legitim regel i ett betalkortsystem eftersom den hindrar betalningsmottagarna från att diskriminera enskilda banker som har utfärdat ett kort är "regeln om att alla kortprodukter måste godtas" i huvudsak ett kopplingsförbehåll som leder till att godtagande av kort med låga avgifter kopplas till godtagande av kort med höga avgifter. Att avlägsna inslaget med att alla kortprodukter måste godtas från regeln om att alla kort måste godtas skulle göra det möjligt för näringsidkare att endast godta betalkort med låga eller lägre avgifter vilket även skulle komma konsumenterna till del genom minskade kostnader för näringsidkarna. Detaljhandlare som godtar betalkort skulle då inte vara tvungna att också godta kreditkort och de som godtar kreditkort skulle inte behöva godta företagskort. För att skydda konsumenterna och deras möjligheter att använda betalkort så ofta som möjligt bör näringsidkarna dock vara skyldiga att acceptera alla kort som omfattas av samma reglerade förmedlingsavgift.

En sådan begränsning skulle också leda till en mer konkurrenskraftig miljö för de kort med förmedlingsavgifter som inte regleras enligt denna förordning eftersom näringsidkarna skulle få ett utökat förhandlingsutrymme om villkoren för att godta sådana kort.

- (30) För att begränsningarna av regeln om att alla kort måste godtas ska fungera på ett ändamålsenligt sätt är viss information nödvändig. För det första bör betalningsmottagarna ha möjlighet att identifiera de olika kortkategorierna. Därför bör de olika kategorierna kunna identifieras visuellt och elektroniskt på apparaten. För det andra bör också betalaren informeras om att hans eller hennes betalningsinstrument godtas av ett visst försäljningsställe. Det är nödvändigt att betalningsmottagaren meddelar betalaren om eventuella begränsningar i användningen av ett visst kortvarumärke samtidigt och på samma villkor som information ges om godtagande av ett visst varumärke.
- (31) För att det ska finnas möjlighet till prövning vid inkorrekt tillämpning av denna förordning eller vid tvist mellan betaltjänstanvändare och betaltjänstleverantörer bör medlemsstaterna införa lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och prövning utanför domstol. Medlemsstaterna bör fastställa bestämmelser om vilka påföljder som ska tillämpas vid överträdelse av denna förordning och se till att dessa påföljder är effektiva, proportionella och avskräckande samt att de tillämpas.
- (32) Eftersom målen för denna förordning, nämligen att fastställa enhetliga krav för betalkorttransaktioner och internettransaktioner och mobila transaktioner på grundval av kortbetalningar, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför, på grund av åtgärdens omfattning, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går denna förordning inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (33) Denna förordning står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheterna och tar hänsyn till de principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, i synnerhet rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol, näringsfrihet och konsumentskydd och måste tillämpas i enlighet med dessa rättigheter och principer.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Räckvidd

- 1. I denna förordning fastställs enhetliga tekniska krav och verksamhetskrav för sådana betalkortstransaktioner inom Europeiska unionen där både betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantör är etablerade i unionen.
- 2. Denna förordning tillämpas inte på betalningsinstrument som endast kan användas inom ett begränsat nätverk som är utformat för att hantera vissa specifika behov med hjälp av betalningsinstrument med ett begränsat användningsområde eftersom en särskild instrumentinnehavare endast kan förvärva varor eller tjänster i lokaler som tillhör utgivaren, inom ett begränsat nätverk av tjänstleverantörer enligt ett direkt

kommersiellt avtal med en professionell utgivare, eller eftersom de endast kan användas för att förvärva ett begränsat utbud av varor eller tjänster.

3. Kapitel II tillämpas inte på följande:
  - (a) Transaktioner med företagskort,
  - (b) kontantuttag från bankautomater, och
  - (c) transaktioner med kort som utfärdats av trepartsbetalkortssystem.
4. Artikel 7 tillämpas inte på trepartssystem för betalkort.

Artikel 2 *Definitioner*

I denna förordning gäller följande definitioner:

- (1) *Inlösare*: en betaltjänstleverantör som direkt eller indirekt ingår avtal med en betalningsmottagare för att behandla betalningsmottagarens betalningstransaktioner.
- (2) *Utfärdare*: en betaltjänstleverantör som direkt eller indirekt ingår avtal med en betalare för att initiera, bearbeta och slutföra betalarens betalningstransaktioner.
- (3) *Konsument*: en fysisk person som i samband med de betaltjänstavtal som omfattas av denna förordning inte utför närings- eller yrkesverksamhet.
- (4) *Betalkortstransaktion*: en kortbetalningstransaktion, bl.a. med förbetalda kort som är knutna till ett girokonto eller ett inlåningskonto som transaktionen debiteras från högst 48 timmar efter det att transaktionen har godkänts eller inlets.
- (5) *Kreditkortstransaktion*: en kortbetalningstransaktion där transaktionen avräknas mer än 48 timmar efter det att transaktionen har godkänts eller inlets.
- (6) *Företagskort*: ett betalkort som utfärdas till företag eller den offentliga sektorns enheter och vars användning är begränsad till de anställdas eller offentliganställdas utgifter i tjänsten eller kort som utfärdas till fysiska personer som är egenföretagare och bedriver en yrkesmässig verksamhet och där användningen är begränsad till dessa egenföretagares eller deras anställdas utgifter i tjänsten.
- (7) *Kortbaserad betalningstransaktion*: en tjänst som används för att komplettera en betalningstransaktion genom utrustning eller programvara som består av ett kort, telekommunikation, digital teknik eller informationsteknik om detta leder till en betalkortstransaktion. I de kortbaserade betalningstransaktionerna ingår inte transaktioner som grundar sig på andra typer av betaltjänster.
- (8) *Gränsöverskridande betalningstransaktion*: en kortbetalning eller en kortbaserad betalningstransaktion som initierats av en betalare eller en betalningsmottagare där betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer är etablerade i olika medlemsstater eller där betalkortet utfärdats av en utfärdande betaltjänstleverantör som är etablerad i en annan medlemsstat än försäljningsstället.
- (9) *Förmedlingsavgift*: en avgift som betalas för varje transaktion direkt eller indirekt (dvs. genom en tredje part) mellan betalarens och betalningsmottagarens betaltjänstleverantörer som deltar i en betalkortstransaktion eller en betalkortsbaserad transaktion.

- (10) *Näringsidkarens serviceavgift*: en avgift som betalas av betalningsmottagaren till förvärvaren för varje transaktion som omfattar en förmedlingsavgift, en avgift till betalningssystemet, en handläggningsavgift och inlösarens marginal.
- (11) *Betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av de medel som omfattas av en betalningstransaktion,
- (12) *Betalare*: en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om det inte finns något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder.
- (13) *Betalkortssystem*: en uppsättning regler, förfaranden och standarder och/eller genomföranderiktlinjer för att genomföra betalningstransaktioner i hela unionen och inom medlemsstaterna och som är avskilda från den infrastruktur eller det betalningssystem som ligger till grund för dess drift.
- (14) *Fyrpartssystem för betalkort*: ett betalkortssystem där betalningarna görs från en kortinnehavares betalkonto till en betalningsmottagares betalkonto genom systemet; en betaltjänstleverantör som utfärdar betalkort (på kortinnehavarens sida) och en förvärvande betaltjänstleverantör (på betalningsmottagarens sida) och *kortbaserade* transaktioner som grundas på samma struktur.
- (15) *Trepartssystem för betalkort*: ett betalkortssystem där betalningarna görs från ett betalkonto som innehas av systemet på kortinnehavarens vägnar till ett betalkonto som innehas av systemet på betalningsmottagarens vägnar och *kortbaserade* transaktioner som grundas på samma struktur. När ett trepartsbetalkortssystem ger andra betaltjänstleverantörer tillstånd att utfärda och/eller förvärva betalkort anses det vara ett fyrpartsbetalkortssystem.
- (16) *Betalningsinstrument*: varje form av personlig(a) anordning(ar) och/eller rutiner som betaltjänstanvändaren och betaltjänstleverantören har träffat avtal om och som används av betaltjänstanvändaren eller på dess vägnar för att initiera en betalningsorder.
- (17) *Kortbaserat betalningsinstrument*: ett betalningsinstrument, inklusive kort, mobiltelefoner, datorer eller annan teknisk anordning som innehåller en lämplig applikation som betalaren använder för att initiera en betalningsorder som inte är en betalning eller en autogirering enligt definitionen i artikel 2 i förordning (EU) nr 260/2012.
- (18) *Betalningsapplikation*: en programvara eller motsvarande som laddats på en apparat varigenom kortbaserade betalningstransaktioner kan initieras och betalaren kan utfärda betalningsorder.
- (19) *Betalningsorder*: en instruktion som en betalare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras.
- (20) *Betalkortstransaktion*: en betalningstransaktion som görs med ett betalkort eller genom att använda infrastruktur för en betalkortstransaktion och som grundas på företagsreglerna för en korttransaktion.
- (21) *Betaltjänstleverantör*: fysiska eller juridiska personer som har rätt att tillhandahålla de betaltjänster som anges i bilagan till direktiv 2007/64/EG. En betaltjänstleverantör kan vara en utfärdare, en förvärvare eller båda.
- (22) *Betaltjänstanvändare*: en fysisk eller en juridisk person som utnyttjar en betaltjänst i egenskap av antingen betalare eller betalningsmottagare eller båda.

- (23) *Betalningstransaktion*: en åtgärd som initieras av betalaren eller på dennas vägnar av betalningsmottagaren vid överföring av medel, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren.
- (24) *Bearbetning*: utförande av bearbetningstjänster vid betalningstransaktioner vad gäller de åtgärder som krävs för att hantera en betalningsinstruktion mellan förvärvaren och utfärdaren.
- (25) *Bearbetningsenhet*: en fysisk eller juridisk person som tillhandahåller bearbetningstjänster vid betalningstransaktioner.

Kapitel II

FÖRMEDLINGSavgIFTER

Artikel 3

Förmedlingsavgifter för konsumenters gränsöverskridande bank- eller kreditkortstransaktioner

1. Med verkan från och med två månader efter det att denna förordning har trätt i kraft ska leverantörer av betalningstjänster inte erbjuda eller begära en förmedlingsavgift eller någon annan överenskommen ersättning med motsvarande syfte eller effekt som överstiger 0,2 % av transaktionsvärdet av en gränsöverskridande betalkortstransaktion.
2. Med verkan från och med två månader efter det att denna förordning har trätt i kraft ska leverantörer av betalningstjänster inte erbjuda eller begära en förmedlingsavgift eller någon annan överenskommen ersättning med motsvarande syfte eller effekt som överstiger 0,3 % av transaktionsvärdet av en gränsöverskridande kreditkortstransaktion.

Artikel 4

Förmedlingsavgifter för konsumenters samtliga bank- eller kreditkortstransaktioner

1. Med verkan från och med två år efter det att denna förordning har trätt i kraft ska leverantörer av betalningstjänster inte erbjuda eller begära en förmedlingsavgift *per transaktion* eller någon annan överenskommen ersättning med motsvarande syfte eller effekt som överstiger 0,2 % av transaktionsvärdet av en betalkortstransaktion.
2. Med verkan från och med två år efter det att denna förordning har trätt i kraft ska leverantörer av betalningstjänster inte erbjuda eller begära en förmedlingsavgift *per transaktion* eller någon annan överenskommen ersättning med motsvarande syfte eller effekt som överstiger 0,3 % av transaktionsvärdet av en kreditkortstransaktion.

Artikel 5

Förbud mot kringgående

Vid tillämpningen av de tak som avses i artiklarna 3 och 4 ska eventuell nettoersättning som en utfärdande bank mottagit från ett betalkortssystem vid betalningstransaktioner eller relaterad verksamhet behandlas som en del av förmedlingsavgiften.

Kapitel III

FÖRETAGSREGLER

Artikel 6 Licensiering

1. Territoriella begränsningar inom unionen eller bestämmelser med motsvarande effekt i licensavtal för utfärdande av betalkort eller inlösen av betalkortstransaktioner ska vara förbjudna.
2. Territoriella begränsningar inom unionen eller bestämmelser med motsvarande effekt i fyrpartssystem för betalkort ska vara förbjudna.
3. Krav på eller skyldigheter att skaffa sig en landsspecifik licens eller ett tillstånd att bedriva gränsöverskridande verksamhet eller regler med motsvarande effekt i licensavtal för utfärdande av betalkort eller inlösen av betalkortstransaktioner ska vara förbjudna.
4. Krav på eller skyldigheter att skaffa sig en landsspecifik licens eller ett tillstånd att bedriva gränsöverskridande verksamhet eller bestämmelser med motsvarande effekt i regler för fyrpartssystem för betalkort ska vara förbjudna.

Artikel 7 Separation av betalkortssystem och bearbetningsenheter

1. Betalkortsystemen och bearbetningsenheterna ska vara oberoende med avseende på deras juridiska form, organisation och beslutsfattande. De ska inte på något sätt göra åtskillnad mellan å ena sidan sina dotterbolag eller aktieägare och å andra sidan användarna av dessa system och andra avtalsparter och de ska i synnerhet inte på något sätt uppställa villkor för sina tjänster som innebär att avtalsparten måste godta andra tjänster som de erbjuder.
2. Betalkortsystemen ska medge att meddelanden om godkännande och clearing av enskilda korttransaktioner kan separeras och bearbetas av olika bearbetningsenheter.
3. Territoriell diskriminering av de bearbetningsregler som används av betalkortssystem är inte tillåten.
4. Bearbetningsenheter inom unionen ska se till att deras system är tekniskt driftskompatibla med andra bearbetningsenheters system inom unionen genom att använda standarder som utvecklats av internationella och europeiska standardiseringsorgan. Dessutom ska bearbetningsenheterna inte anta eller tillämpa affärsregler som begränsar driftskompatibiliteten med andra bearbetningsenheter inom unionen.

Artikel 8 "Co-badging" och val av applikation

1. Systemregler och regler i licensavtal som hindrar en utfärdare från att kombinera två eller flera betalmärken på ett kort eller en apparat för telekommunikation, digital teknik eller informationsteknisk utrustning ska vara förbjudna.

2. Skillnader i behandlingen av utfärdare eller förvärvare i systemregler och regler i licensavtal om att kombinera flera betalmärken på ett kort eller en apparat för telekommunikation, digital teknik eller informationsteknisk utrustning ska vara objektivt motiverade och icke-diskriminerande.
3. Betalkortsystemen får inte införa rapporteringskrav, skyldigheter att erlagga avgifter eller andra skyldigheter med samma syfte eller effekt för kortutfärdande och kortinlösande betaltjänstleverantörer vid transaktioner som genomförs med en apparat där deras varumärke är företrätt i förhållande till transaktioner där deras system inte används.
4. Förekommande principer för styrning av transaktioner genom en särskild kanal eller process och andra tekniska och säkerhetsmässiga standarder och krav vid hantering av mer än ett betalkortsvarumärke på ett kort eller en apparat för telekommunikation, digital teknik eller informationsteknisk utrustning ska vara icke-diskriminerande och tillämpas på ett icke-diskriminerande sätt.
5. Om det på en betalningsanordning är möjligt att välja mellan olika varumärken på betalningsinstrument, ska det varumärke som används vid betalningstransaktionen i fråga avgöras av betalaren på försäljningsstället.
6. Betalkortssystem, utfärdare, förvärvare och tillhandahållare av infrastruktur för hantering av betalkort ska inte införa automatiska mekanismer, programvara eller anordningar i de betalningsinstrument eller i den utrustning som används på försäljningsstället som begränsar betalarens val av tillämpning när ett betalningsinstrument med flera betalmärken används.

Artikel 9

Separering av avgifter

1. Förvärvarna ska erbjuda och ta ut separat specificerade serviceavgifter för olika kategorier och olika märken av betalkort, om inte näringsidkarna skriftligen begär att de inlösande betaltjänstleverantörerna debiterar blandade serviceavgifter.
2. Avtal mellan inlösande betaltjänstleverantörer och betalningsmottagare ska inkludera specifik information om beloppet på serviceavgifterna för näringsidkare, förmedlingsavgifter och tillämpliga systemavgifter för varje kategori och märke av betalkort.

Artikel 10

Regler om att alla kort måste godtas

1. Betalningssystem och betaltjänstleverantörer ska inte tillämpa någon regel som kan tvinga betalningsmottagare som godtar betalkort och andra betalningsinstrument som utfärdats av en utfärdande betaltjänstleverantör inom ramen för ett system för betalningsinstrument att även godta andra betalningsinstrument av samma varumärke och/eller kategori som utfärdats av andra utfärdande betaltjänstleverantörer inom ramen för samma system, utom när de omfattas av samma reglerade förmedlingsavgift.
2. Begränsningen i reglerna om att alla kort ska godtas i första stycket påverkar inte betalningssystemens och betaltjänstleverantörernas möjlighet att föreskriva att vissa kort inte får nekas på grundval av den utfärdande betaltjänstleverantörens eller kortinnehavarens identitet.

3. De näringsidkare som beslutar att inte godta ett betalkortssystems samtliga kort eller andra betalningsinstrument ska informera konsumenterna om detta på ett klart och otvetydigt sätt och samtidigt informera konsumenterna om att de godtar systemets övriga kort och betalningsinstrument. Denna information ska anslås vid affärens ingång, vid kassorna eller på webbplatsen eller något annat lämpligt elektroniskt eller mobilt medium och ska lämnas till betalaren i god tid innan denna ingår ett köpeavtal med betalningsmottagaren.
4. Utfärdande betaltjänstleverantörer ska se till att deras betalningsinstrument är visuellt och elektroniskt identifierbara så att betalningsmottagarna otvetydigt kan fastställa vilka märken och kategorier av förbetalda kort, bank-, kredit- eller företagskort eller kortbaserade betalningar baserade på dessa som betalaren har valt.

Artikel 11 *Regler om styrning*

1. Regler i licensavtal, regler som tillämpas av betalkortssystem och i avtal som ingås mellan betaltjänstleverantörer som förvärvar kort och betalningsmottagare, som förhindrar betalningsmottagare från att styra konsumenter till att använda ett betalningsinstrument som betalningsmottagaren föredrar ska vara förbjudna. Detta förbud ska även omfatta bestämmelser som hindrar betalningsmottagare att behandla ett visst systems betalanordningar mer eller mindre gynnsamt än andras.
2. Regler i licensavtal, regler som tillämpas av betalkortssystem och i avtal som ingås mellan betaltjänstleverantörer som inlöser kort och mellan betalningsmottagare, som förhindrar betalningsmottagare från att informera betalare om förmedlingsavgifter och serviceavgifter för näringsidkare ska vara förbjudna.
3. Första och andra stycket påverkar inte tillämpningen av de bestämmelser om avgifter, prisavdrag och annan styrning som anges i artikel 55 i förslaget COM (2013) 547 och i artikel 19 i direktiv 2011/83/EU²².

Artikel 12 *Information till betalningsmottagaren om enskilda betalningstransaktioner*

1. Efter det att en enskild betalningstransaktion verkställts ska betalningsmottagarens betaltjänstleverantör ge betalningsmottagaren följande information:
  - (a) En referens varigenom betalningsmottagaren kan identifiera betalningstransaktionen.
  - (b) Betalningstransaktionens belopp i den valuta i vilken betalningsmottagarens betalkonto krediteras.
  - (c) Eventuella avgifter för betalningstransaktionen, med separat uppgift om förmedlingsbeloppet.

Förutsatt att betalningsmottagaren uttryckligen och på förhand gett sitt samtycke får den information som avses i första stycket sammanställas enligt varumärke, applikation, kategori av betalningsinstrument och procentsats på de förmedlingsavgifter som tillämpas på transaktionen.

---

²² Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter.

2. Avtal mellan förvärvare och betalningsmottagare får innehålla en bestämmelse om att den information som avses i punkt 1 i första stycket regelbundet ska lämnas eller göras tillgänglig minst en gång i månaden och på ett sätt som överenskommits så att betalningsmottagaren kan lagra och återskapa informationen i oförändrad form.

Kapitel IV

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 13

Behöriga myndigheter

1. Medlemsstaterna ska utse behöriga myndigheter som har befogenhet att se till att denna förordning genomförs och som får utrednings- och verkställighetsbefogenheter.
2. Medlemsstaterna får utse befintliga organ till behöriga myndigheter.
3. Medlemsstaterna får utse olika behöriga myndigheter.
4. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om dessa behöriga myndigheter senast två månader efter det att denna förordning har trätt i kraft. De ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar beträffande dessa myndigheter.
5. De behöriga myndigheter som har utsetts och avses i punkt 1 ska ha tillräckliga resurser för att utföra sina uppgifter.
6. Medlemsstaterna ska kräva att de behöriga myndigheterna effektivt bevakar att denna förordning efterlevs och vidtar alla åtgärder som krävs för att säkerställa sådan efterlevnad.
7. Medlemsstaterna ska säkra att de utseenden som avses i punkt 1 kan överklagas.

Artikel 14

Påföljder

1. Medlemsstaterna ska fastställa bestämmelser om påföljder för överträdelser av denna förordning och vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att bestämmelserna tillämpas. Dessa påföljder ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.
2. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast två månader efter det att denna förordning har trätt i kraft och utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella senare ändringar av dem.

Artikel 15

Förlikning, klagomål och prövning utanför domstol

1. Medlemsstaterna ska inrätta lämpliga och effektiva förfaranden för klagomål och prövning utanför domstol för att avgöra tvister mellan betalningsmottagare och deras betaltjänstleverantörer som uppkommit i samband med tillämpningen av denna förordning. För detta ändamål ska medlemsstaterna antingen utse befintliga organ, om så är lämpligt, eller inrätta nya organ.

2. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om dessa organ senast två år efter det att denna förordning trätt i kraft. Medlemsstaterna ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella efterföljande ändringar beträffande dessa organ.

Artikel 16

Översyn

Fyra år efter det att denna förordning har trätt i kraft ska kommissionen överlämna en rapport om förordningens genomförande till Europaparlamentet och rådet. Kommissionen ska i sin rapport särskilt granska huruvida nivån på förmedlingsavgifterna är lämplig samt styrmekanismerna, som t.ex. avgifter, varvid hänsyn ska tas till användningen av och kostnaderna för olika betalningsmedel och andelen av nya aktörer och ny teknik på marknaden.

Artikel 17

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande